HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2015 Cena $ 2.50 MAY 2015

Kostel Panny Marie Královny míru ve Lhotce

Interiér kostela Panny Marie Královny míru ve Lhotce.

Tento kostel je jedním ze dvanácti, které nechali pražští katolíci postavit po roce 1918 na odčinění urážky Matky Boží po stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Je asi nejznámějším kostelem, který připomíná tuto tragickou událost snad proto, že v jeho čele v presbytáři je socha Panny Marie, replika sochy ze Staroměstského náměstí. Socha stojí na výdusku korintské hlavice a dříku sloupu. V kostele je také chována jedna hvězda z původní glorioly ze Staroměstského náměstí a úlomek kamene ze sochy anděla ze sloupu. Také je zde sádrový odlitek originálu hlavy Panny Marie ze sochy, která dopadla na dlažbu náměstí a odlomila se ještě s kusem kamene z těla sochy. Na začátku třicátých let 20. stol. byla Lhotka malou vesničkou za Prahou, ale již byla součástí hlavního města. Bylo to perspektivní místo pro novou výstavbu, ale i rekreační oblast. Lidé jezdili „na chatu" na Lhotku. Nyní je Lhotka obklopena sídlišti, která pokračují ještě velmi daleko. Uprostřed zástavby stojí menší nenápadný kostel s věží. Jeho popularita i návštěvnost je velká a duchovní úroveň i aktivita celé farnosti vysoká. Cesta k jeho postavení byla opravdu složitá a vše se podařilo jen díky velkému úsilí lidí, kteří pro věc žili a pracovali.

Myšlenka postavit na Lhotce kostel vznikla v r. 1932. Již tenkrát byl pro něj vyhlédnut pozemek, na kterém nyní stojí. Roku 1933 bylo získáno povolení sloužit mše ve školní třídě. Velká škola zde nebyla, jen přízemní školní pavilony. Stalo se to 10. prosince 1933. Už za necelé dva měsíce však přišel zákaz. Proto byl rychle ustaven „Spolek pro udržování římsko-katolických bohoslužeb a výstavbu kaple pro Prahu 9 – Lhotku". V březnu 1934 se konala valná hromada a na ní byl zvolen i výbor spolku. Dočasná kaple byla zřízena v domě arch. Bernáta, který dosud stojí přímo naproti vchodu do nynějšího kostela. První rok byly prostory užívány bezplatně. Ještě před ustavením spolku podal přípravný výbor žádost státní regulační komisi o zakreslení kostela na vyhlédnutém pozemku. Za podklad žádosti byl vzat projekt kostela vypracovaný na příkaz kard. Kašpara firmou arch. Nekvasila z Karlína. Žádosti bylo vyhověno a tím umožněno spolku, aby 9. července 1934 podal žádost pražskému magistrátu o přidělení pozemku na stavbu kostela. Dne 29. prosince 1934 rozhodla pražská městská rada prodat stavební místo o rozloze 157 čtverečních sáhů po 20 Kč a také pronajmout okolní pozemek určený pro veřejný sad za 50 Kč ročního nájemného. 3. února valná hromada koupi schválila a současně schválila i nájemní smlouvu na nájem dočasné kaple u Bernátů za roční nájem 3 900,- Kč od ledna 1935. 12. dubna 1935 navštívil Lhotku kard. Kašpar, aby si osobně prohlédl kapli i pozemek pro kostel. Jsou zachovány fotografie z návštěvy i oltář v kapli. Při návštěvě dal souhlas, aby budoucí kostel byl zasvěcen Panně Marii Královně míru a 4. listopadu rozhodl, aby na hlavním oltáři byla replika sochy Panny Marie ze strženého mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, kde se pražští katolíci v době třicetileté války modlili k Panně Marii Královně míru. Proto bylo navázáno jednání s Lidovou akademií v Praze při lidové straně, při které působil i Odbor pro rekonstrukci mariánského sloupu. Předsedou Lidové akademie, při které odbor působil, byl Msgre. Bohumil Stašek. Byl proto zvolen čestným předsedou kostelního spolku na Lhotce. Do výboru spolku byla také zvolena předsedkyně rady katolických žen Anna Šmaková.

Dne 26. dubna 1936 bylo sochaři Břetislavu Bendovi zadáno zhotovení kopie zničené sochy Panny Marie ze strženého sloupu. Model sochy měl vymodelovat podle zachovalých trosek uložených v lapidariu Národního muzea na Výstavišti v Holešovicích a podle zachovalých fotografií. Soše tehdy chyběla hlava, ta byla zakoupena Národním muzeem od neznámého prodejce až v r. 1957. Tehdy byla ale zachovalá levá část těla Panny Marie se sepjatýma rukama, později ztracená.

Pokračování na str. 20

Foto na titulní straně:
Kostel Panny Marie Královny míru ve Lhotce

Královno míru - oroduj za nás!

Před 70 lety skončila 2. světová válka - prosme, aby se již nikdy neopakovala...

Modlitba za mír

**Modlíme se k Tobě,
Tvůrče přírody i člověka,
pravdy a krásy!
Slyš náš hlas,
vždyť je to hlas
všech obětí všech válek
a všeho násilí
mezi jednotlivými národy.**

**Slyš náš hlas,
když Tě prosíme
a vlož do srdcí všech lidí
moudrost míru,
sílu spravedlnosti
a radost ze společenství.**

**Slyš náš hlas,
vždyť mluvíme
jménem mnoha lidí
v každé zemi
a v každé epoše dějin,
kteří nechtějí válku
a jsou připraveni
kráčet cestami míru.**

**Slyš náš hlas
a uděl nám
rozumnost a sílu,
abychom vždy dokázali
odpovědět
na nenávist láskou,
na spravedlnost
naprostou věrností
spravedlnosti,
na bídu
sebezáporem,
na válku
mírem.**

**Bože,
slyš náš hlas
a uděl světu svůj
trvalý pokoj a mír!
Amen.**

Sv. Jan Pavel II.

Modlitba ke Královně Míru

Matko Boží a matko naše! Maria, Královno Míru!
Přišla jsi k nám, abys nás vedla k Bohu.
Vypros nám od Něho milost,
abychom Mu podle Tvého příkladu i my mohli nejen říci:
"Ať se mi stane podle Tvého slova!",
ale také to uskutečnit.
Do Tvých rukou vkládáme svoje ruce,
abys nás skrze tyto nesnáze a obtíže přivedla k Němu.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

7. neděle velikonoční - 17.května 2015

1. ČTENÍ - Sk 1, 15-17. 20-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se postavil před bratry - bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí - a řekl: „Bratři, muselo se splnit to, co v Písmu předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: 'Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí' a 'jeho úřad ať dostane jiný'. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš - příjmení měl Justus - a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přejal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatřil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

EVANGELIUM - Jan 17, 11b-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávist, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Seslání Ducha svatého - 24.května 2015

1. ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - Gal 5, 16-25

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranictví, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!

EVANGELIUM - Jan 15,26-27; 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Nejsvětější Trojice - 31.května 2015

1. ČTENÍ - Dt 4, 32-34, 39-40

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: ptej se od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 14-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

EVANGELIUM - Mt 28, 16-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Těla a Krve Páně - 7.června 2015

1. ČTENÍ - Ex 24,3-8

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš přišel a sdělil lidu všechna Hospodinova slova a ustanovení. Lid odpověděl jedním hlasem: „Splníme všechno, co mluvil Hospodin!“ Mojžíš pak všechna Hospodinova slova napsal; časně zrána, pak vstal a postavil pod horou oltář a dvanáct pamětních kamenů podle dvanácti kmenů Izraele. Poslal jinochy z izraelských synů, aby obětovali celopaly a přinesli býčky jako pokojné oběti Hospodinu. Mojžíš vzal polovici krve, vlil ji do obětních misek a zbylou polovicí krve postříkal oltář. Pak vzal knihu smlouvy a četl ji nahlas lidu. A oni řekli: „Poslušně splníme všechno, co mluvil Hospodin.“ Potom vzal Mojžíš krev, pokropil lid a řekl: „Hle, to je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin podle všech těchto slov.“

2. ČTENÍ - Žid 9,11-15

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán lidskýma rukama, to je: nenáleží k tomuto stvořenému světu, a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupení. Jestliže už samo pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovice posvěcuje ty, kteří jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému. A proto on je prostředníkem nové smlouvy. Svou smrtí dal zadostiučinění za hříchy spáchané v době, kdy ještě platila dřívější úmluva. Tím se povolaným dostává splnění slibu o věčném dědictví.

EVANGELIUM - Mk 14, 12-16. 22-26

Slova svatého evangelia podle Marka.

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci Ježíše: „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“ Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města a tam vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka? On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátky a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!“ Učedníci odešli, přišli do města a nalezli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového plodu budu pít v Božím království.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

11. neděle v mezidobí - 14.června 2015

1. ČTENÍ - Ez 17,22-24

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2.ČTENÍ - 2 Kor 5,6-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

EVANGELIUM - Mk 4,26-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. dubna 2015

Politické události

Americký konvoj projel Českem, lidé ho vesměs vítali vstřícně, většině nevadil, demostrovalo se však i proti

Na 120 vozidel a zhruba pět set vojáků americké armády má za sebou přesun přes Českou republiku. Konvoj, který se vracel ze cvičení v pobaltských státech a Polsku na svou základnu v Bavorsku, překročil hranice v neděli 29. března a zemi následně opustil ve středu 1. dubna. Jízda dragounů rozdělila politickou scénu, proti byli zejména komunisté. Protestovaly i další iniciativy, ale lidé konvoj vítali vesměs vstřícně. Podle průzkumu většině obyvatel přítomnost vojáků nevadila.

„Průjezd konvoje je pro nás otázkou spojenecké solidarity. Události na východě Ukrajiny ukazují, že nemůžeme naši bezpečnost brát za samozřejmost," citoval server iDnes.cz premiéra Bohuslava Sobotku (ČSSD).

Konvoj tvořily tři skupiny, které se potkaly na území České republiky, aby mohly společně pokračovat dále na svou základnu 70 kilometrů za Rozvadovem. První překročila hranice u Náchoda, druhá u Bohumína a třetí v Harrachově. Vojáci se nejdéle zdrželi v Praze. Během úterý měli lidé možnost přijít se podívat do ruzyňských kasáren.

Podle velitele amerických pozemních sil v Evropě generála Bena Hodgese představuje jízda příležitost k otestování schopností armády během tak dlouhého přesunu po vlastní ose a zároveň viditelnou demonstraci amerických závazků pro obyvatele spojeneckých zemí, kterými konvoj projede. Uvádí to server Natoaktual.cz.

Češi konvoj uvítali z naprosté většiny vstřícně. Podle průzkumu veřejného mínění, který provedla agentura STEM/MARK pro Českou televizi, nevadí průjezd amerických jednotek 82 % obyvatel. Nesouhlasilo jen 17 %.

„Masivní propaganda na sociálních sítích i jinde vyprodukovala něco opačného, než chtěla. Spoustu lidí to naštvalo a aktivizovalo, naprosto spontánně v tomto počasí sem jedou lán světa, aby si tu udělali pár fotek a popovídali si s vojáky. Mám z toho dobrý pocit," řekl ministr obrany Martin Stropnický (ANO).

„Cítíme se jako filmové hvězdy," smáli se vojáci, s nimiž se mnoho lidí fotilo. „Tak srdečné přivítání jsme nečekali," citovala TVN24 jednoho z Američanů.

V centru Prahy se na ohlášené demonstraci sešli odpůrci průjezdu amerického armádního konvoje. Na stejnou dobu svolali protest také zastánci „jízdy dragounů" a obě skupiny od sebe musela držet policie s antikonfliktním týmem. Stovky lidí z obou znesvářených táborů se shromáždily v sobotu 28. března kolem třetí hodiny odpoledne na Václavském náměstí, zastánci konvoje se později přesunuli na náměstí Míru.

Akci s názvem Demonstrace proti přítomnosti vojsk USA v ČR svolaly pražská organizace komunistické strany s iniciativou Ne základnám a další skupiny včetně Hnutí za přímou demokracii. Účastníci měli vlajky KSČM i Ruska a transparenty s hesly Tanks? No thanks, tedy v překladu: Tanky? Ne díky, či výzvou Američanům k návratu domů Yankee go home. Zastánci průjezdu drželi americké, alianční i ukrajinské vlajky a skandovali „Vraťte Krym!" a „Ať žije Havel!"

Na demonstraci vystoupila desítka osobností s kratšími i delšími proslovy. „Je důležité, abychom vyzvali vládu k vyjádření názoru českého národa. My chceme mír, my nechceme válku a dragouny," ukončil výstup za bouřlivého potlesku předseda KSČM Vojtěch Filip. Nechyběli ani Ladislav Štítkovec z Hnutí pro přímou demokracii či Jiří Vyvadil ze skupiny Přátelé Ruska v ČR. Projevy měly stejnou rétoriku: zachovat v Evropě mír, což dle účastníků průjezd konvoje jako demonstrace síly narušuje a navíc vytváří výhrůžný tlak na Rusko. „Válečný konflikt přináší úspěch pouze vojenskému kapitalismu a proti tomu je třeba se postavit," prohlásil Štítkovec.

Přestože oba tábory měly zdánlivě stejný cíl – zachování míru v Evropě – vyskytly se i ostřejší slovní výměny, u kterých musela vzácně zakročit policie. S velkým ohlasem se mezi odpůrci konvoje setkal požadavek na vystoupení České republiky z NATO, kritikům české účasti v alianci navíc vadí, že se při vstupu nekonalo referendum. I proto se skandovalo také: „Jsme součástí NATO, stydíme se za to!"

Zastánci konvoje se kolem čtvrté hodiny přesunuli na náměstí Míru, kde se konala oficiální demonstrace na podporu čtyřdenního průjezdu nesoucí název Hi friends, tedy Ahoj přátelé.

Americký velvyslanec má dveře na Hrad zavřené, prohlásil prezident Zeman

Prezidenta Miloše Zemana se dotklo kritické vyjádření amerického velvyslance Andrewa Schapira, který 30. března v pořadu ČT Události, komentáře označil jeho plánovanou květnovou cestu do Moskvy u příležitosti 70. výročí konce druhé světové války za prekérní.

Schapiro v rozhovoru nejprve poznamenal, že není na něm, aby českému prezidentovi říkal, co má, nebo nemá dělat, a že chápe prezidentovu potřebu vzdát hold obětem druhé světové války. "Symbolika toho, že možná je jediným vůdčím představitelem státu EU, že bude stát na pódiu, sledovat vojenský pochod, když ta armáda vlastně destabilizuje jeden ze států sousedících s EU, tak to možná je takové prekérní," odpověděl na otázku moderátora, zda je politicky moudré od českého prezidenta, že navštíví Moskvu.

Prezident reagoval ve velikonočním rozhovoru pro Parlamentní listy (5. dubna) a řekl, že si nedovede představit, že by český velvyslanec radil ve Washingtonu americkému prezidentovi, kam má cestovat. Prezident Zeman si prý do svých plánů nenechá mluvit žádným velvyslancem. Na dotaz, zda neuvažuje, že by si velvyslance pozval na Pražský hrad a své postoje mu podrobně vysvětlil, uvedl: "Obávám se, že po tomto prohlášení má naopak velvyslanec Schapiro dveře na Hrad zavřené." Prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček dovysvětlil, že to znamená, že ny-

ní "pan prezident neplánuje s panem velvyslancem Schapirem žádnou schůzku".

Andrew Schapiro následně vyjádřil lítost, že se prezidenta jeho vyjádření dotklo, a řekl, že si cení dobrých pracovních vztahů s kýmkoli, proto jeho dveře zůstanou otevřené. Situaci komentovalo mnoho osobností české politiky. Předseda poslanců vládního hnutí ANO Jaroslav Faltýnek ji ohodnotil jako "zbytečně vyhrocenou" a uvedl, že předpokládá, že se celá věc jistě racionálně vysvětlí.

Moskevské oslavy se rozhodla kvůli anexi ukrajinského Krymu bojkotovat řada západních politiků, podle ruských médií se události zúčastní jen nejvyšší představitelé Kypru a Řecka.

Incidentu mezi českým prezidentem a americkým velvyslancem si všimli i v zahraničí. Napsala o něm například americká, francouzská, ruská či dokonce i ománská a himálajská média. Ta ruská však na rozdíl od západních prezidentova slova ocenila.

Vláda České republiky prezidentovu cestu do Moskvy na oslavy 70. výročí konce druhé světové války schválila ve středu 15. dubna. Ministři za ANO a KDU-ČSL změnili svůj odmítavý postoj po informaci Hradu, že se Miloš Zeman nezúčastní vojenské přehlídky, která se má konat 9. května na Rudém náměstí.

Visegrádská čtyřka se v Praze radila o energetice. Chce být méně závislá na Rusku

Zástupci parlamentních komisí visegrádské skupiny pro zahraniční záležitosti se v úterý 14. dubna setkali v Praze. Projednávali nejen energetickou bezpečnost Evropské unie, ale také postavení Východního partnerství. Jako host přicestoval zástupce gruzínského parlamentu Viktor Dolidze. Na setkání chyběli reprezentanti Maďarska kvůli mimořádnému zasedání parlamentu.

Účastníci diskutovali o energetice, postavení Východního partnerství a sílícím vlivu Ruska. „Naše spolupráce nám pomůže eliminovat možnosti Ruska, kdy si nás pomocí odebírání plynu bere za rukojmí. Je důležité být sjednocení a nenechat se rozdělit," deklaroval na tiskové konferenci polský senátor Edmund Wittbrodt. „V rámci dnešní debaty vyvstal význam dalšího summitu v Rize, kde bude důležité přijmout správná rozhodnutí s ohledem na nadcházející summit NATO ve Varšavě," prohlásil Viktor Dolidze.

Zástupci visegrádské čtyřky (V4) kladli důraz na dokončení plynovodu z Kaspického moře, jižním koridorem by měl proudit plyn z Ázerbajdžánu. Uskupení V4 dlouhodobě zastává názor, že by rozhodování o zdrojích energie měla zůstat v pravomoci jednotlivých členských států EU. Z Polska navíc přišel návrh na společné pořizování energie. Zde ovšem vidí Česko právně-technické problémy, které bude skupina dále probírat na příštím setkání na podzim v Polsku. To navíc upozornilo Českou republiku na ceny, za které kupuje zemní plyn. Jsou třetí nejvyšší v unii.

Česko vzpomínalo na oběti holocaustu, lidé četli jména zavražděných a pochodovali Prahou

Sedm měst České republiky uctilo ve čtvrtek 16. dubna památku obětí nacistických koncentračních táborů. Do veřejného čtení jmen, které organizují Institut Terezínské iniciativy (ITI) a Nadační fond obětem holocaustu, se v hlavním městě zapojili ministryně práce a sociálních věcí za ČSSD Michaela Marksová, manželka amerického velvyslance Tamar Newberger či předseda Výboru za odškodnění romských obětí holocaustu Čeněk Růžička. Den vzpomínání na oběti holocaustu, hebrejsky Jom ha-šoa, připomíná začátek povstání ve varšavském ghettu v roce 1943. V Izraeli je jedním z nejvýznamnějších svátků roku. Kromě Prahy se při této příležitosti sešla veřejnost ještě v Brně, Kolíně, Kutné Hoře, Liberci, Sušici a Olomouci.

Na pražské náměstí Míru přišlo podle ředitelky ITI Terezy Štěpkové uctít památku zavražděných až pět set lidí. „Každý ročník je zasvěcen jednomu tématu, letos to jsou Návraty a nenávraty Židů a Romů po osvobození koncentračních táborů a ghett," uvedla Štěpková. Téma, ke kterému institut vydává informační publikace, bylo zároveň námětem soutěže Návraty nenávraty pro školy. Vítězné práce třetího ročníku organizátoři na akci prezentovali formou výstavy.

Vzpomínání na oběti holocaustu má ve společnosti otevřít otázku současného stavu lidských práv, tolerance a xenofobie. „Není jednoduché postavit se za řečnický stolek a do mikrofonu přečíst veřejně několik jmen, vyžaduje to odvahu," podotkla Štěpková s tím, že řečník dává najevo, že mu cizí osudy nejsou lhostejné. „Z minulosti bychom si měli brát ponaučení pro budoucnost. I když to zní jako klišé, vezměte si současné postavení Romů ve společnosti," řekla Carolině.

Upozornit na narůstající antisemitismus v Evropě měl i Pochod dobré vůle centrem Prahy v neděli 19. dubna, který pořádalo Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ). Pod heslem Kulturou proti antisemitismu se stovky lidí v čele s hercem Janem Potměšilem vydaly z náměstí Franze Kafky do Valdštejnských zahrad. Před budovou Rudolfina na Palachově náměstí zazněly kromě projevů k uctění obětí holocaustu česká a izraelská hymna a skladba Terezínský marš. „Považujeme za alarmující, že se dnes Židé v řadě zemí Evropy opět necítí bezpečni," uvedl předseda ICEJ Mojmír Kallus. Ve Valdštejnských zahradách pak vystoupili s projevem pamětníci holocaustu Dagmar Lieblová a Toman Brod, proti antisemitismu se vyjádřili i místopředseda Senátu Přemysl Sobotka (ODS), ministr kultury Daniel Herman (KDU-ČSL) a izraelský velvyslanec Gary Koren.

Podle odhadů padlo za oběť nacistům až šest milionů Židů a několik set tisíc Romů.

Ze Slovenska

Slovenskem hýbe kauza Váhostav-SK

Jedna z největších stavebních firem na Slovensku, Váhostav-SK, dluží již kolem čtyř miliard korun malým podnikatelům a živnostníkům. Ty si v uplynulých letech najímal, aby zajistili subdodávky v řadě státních zakázek – nyní však firma s dvěma tisíci zaměstnanci nemá peníze a je ve stavu restrukturalizace. Celá kauza má politický rozměr, údajný majitel Váhostavu-SK, Juraj Široký, je podle médií hlavním sponzorem vládnoucí strany Směr-sociální demokracie (Směr-SD) a přítelem jejího lídra, premiéra Roberta

Fica. „Široký Směru nikdy nic nepřispěl a nemá se stranou nic společného," uvedl však Fico pro Sme.sk. Od Váhostavu-SK dával dlouhou dobu ruce pryč, pod tlakem opozice a médií však začal problém řešit a slibuje, že státní banka pohledávky od více než dvanácti set věřitelů odkoupí. S tím však nesouhlasí opozice, podle ní by je měli zaplatit majitelé Váhostavu-SK. Oligarcha Juraj Široký vlastní například hokejový klub Slovan Bratislava a čelí kritice za to, že si k zimnímu stadionu přistavěl za státní peníze soukromý hotel. Ministři a poslanci se na mimořádné sněmovní schůzi dohadovali dlouhé hodiny, nechyběly ani osobní útoky. Premiér například soudí, že za problémy Váhostavu-SK nese zodpovědnost právě opozice – v dobách své vlády totiž příliš snížila ceny státních zakázek, a stavební firma proto nemá na zaplacení účtů. Fico dále navrhl, že by firma mohla splatit pohledávky z budoucích příjmů. Věřitelům se však nelíbí, že Váhostav-SK dál dostává státní zakázky. Jen loni, kdy se těsně vyhnul bankrotu, mu byla přidělena zakázka za 32 miliard korun. Slovenské stavebnictví celkově zaznamenalo po propuknutí světové ekonomické krize hluboký propad. Produkce klesla v letech 2009 až 2014 o třetinu a oživení zatím stále nenastalo.

Ekonomika

Pražské metro je na trase A o čtyři stanice delší, jede až do Motola

Velikonoční pondělí s sebou kromě svátečních tradic přineslo také zahájení provozu čtyř nových stanic pražského metra na lince A. Slavnostního otevření nového úseku podzemní dráhy se ve stanici Nádraží Veleslavín zúčastnili i předseda vlády Bohuslav Sobotka či primátorka Adriana Krnáčová. Veřejnost mohla do stanic Bořislavka, Nádraží Veleslavín, Petřiny a Nemocnice Motol vstoupit od 15 hodin a hned po zahájení jimi prošly stovky lidí.

Na prodloužení trasy o šest kilometrů pracovalo na pět set dělníků a techniků. Stavba začala v roce 2010 a stála přibližně 20 miliard korun. Zhruba sedm miliard se hlavní město snaží získat z evropských dotací. Jednotlivé stanice jsou od různých architektů a vizuálně se od sebe liší. První tři z nich, tedy Bořislavka, Nádraží Veleslavín a Petřiny, mají všechny nástupiště mezi kolejemi a jsou laděny do červené a zelené. Naproti tomu konečná stanice Nemocnice Motol má na obložení stěn bílou a zelenou barvou, prosklenou střechu a nástupiště z obou stran kolejiště.

Hlavním cílem prodloužení linky A ze stanice Dejvická do stanice Nemocnice Motol bylo zlepšení obslužnosti Prahy 6, snaha zjednodušit cestujícím dopravu na letiště a úleva povrchové dopravě, a tím pádem i pozitivní dopad na životní prostředí. Kromě kladných ohlasů se prodloužení metra setkává i s kritikou. Největší obavy způsobuje to, že by cestující nemuseli úsek využívat tak, jak se předpokládalo. Dav lidí, který nové stanice vstřebaly bezprostředně po jejich otevření, by tak mohl být největší, se kterým se nová část trasy kdy potkala.

Dopravní podnik se rozhodl, že v prodlouženém úseku zavede dopravu v omezeném režimu, kdy novými stanicemi projede jen polovina souprav, zatímco druhá skončí již na Dejvické, případně Petřinách. Kritice neunikly ani chybějící eskalátory ve stanici Nádraží Veleslavín. Nahrazují je zde výtahy a portýři, kteří mají za úkol pomoci lidem cestujícím na letiště se zavazadly. Dalším nedostatkem je absence záchytných parkovišť v blízkosti stanic.

Za březen ubylo 23 tisíc nezaměstnaných. Vliv měly sezonní práce

V březnu se na pracovních úřadech hlásilo celkem 525 tisíc lidí. To je téměř o 23 tisíc méně než minulý měsíc, meziročně dokonce o 83 tisíc. Data zveřejnil ve čtvrtek 9. dubna Úřad práce ČR. Nezaměstnanost tak proti únoru klesla o 0,3 % na současných 7,2 %, před rokem byl podíl nezaměstnaných 8,3 %. Že se stav ekonomiky zlepšuje, potvrzují i nová volná pracovní místa, jejichž počet stále roste.

Podle Úřadu práce by tento stav měl trvat i nadále a lidí bez práce by mělo ubývat. Firma PricewaterhouseCoopers ČR odhaduje, že nezaměstnanost letos klesne pod 7 %. „Začátek roku byl teplotně nadprůměrný a umožnil dřívější zahájení sezonních prací ve stavebnictví. S blížícím se létem pak bude sezonních míst přibývat také v cestovním ruchu a zemědělství," řekl serveru iDnes.cz Daniel Soukup, odborník na řízení lidských zdrojů z PricewaterhouseCoopers ČR.

Nabízených pozic bylo o sedm tisíc více než v únoru, celkem tedy 76 tisíc. Proti loňskému roku se tak počet volných míst zdvojnásobil. Nezaměstnanost klesla ve všech regionech. Nejnižší je v Praze. Rychnově nad Kněžnou a Mladé Boleslavi, nejvyšší v Bruntále, Mostě nebo Ústí nad Labem. Průměrně na jedno volné místo připadá sedm lidí. V některých regionech je ale situace poněkud odlišná. V Bruntále je to 33 lidí, v Karviné a Ústí nad Labem 25 lidí, uvádí Úřad práce.

Zaměstnavatelé nejvíce poptávají řidiče kamiónů, tramvají a autobusů. Nabízejí přes čtyři a půl tisíce míst. Na tyto pozice se v březnu hlásilo přes šest tisíc lidí. Jenže ne každý se na ně hodí. „Vhodných kandidátů na úřadech je tak 15 %," komentuje pro iDnes.cz Tomáš Bicera z Institutu silniční dopravy Česmad Bohemia.

Zájem byl i o technické profese nebo pracovníky ostrahy, dále o kuchaře, číšníky, administrativní síly, operátory call center nebo IT pracovníky. Úřad práce eviduje především klienty se základním či nedokončeným středoškolským vzděláním a malou kvalifikací. Vedle mladých mezi 20 až 24 lety se často objevují i padesátníci.

Prezident promluvil o přijetí eura a odsoudil izolaci Ruska

Export, kondice eurozóny a nezbytnost pronikání na nové trhy – právě tato témata řešilo v pondělí 20. dubna Žofínské fórum. Jediným hostem v pořadí již 178. debaty se tentokrát stal prezident České republiky Miloš Zeman. V prostorách Velkého sálu paláce Žofín v Praze mu naslouchalo zhruba 250 hostů.

Zeman ve svém tradičně kritickém projevu odsoudil intervence České národní banky (ČNB) proti domácí měně. Podle prezidenta mohou mít za následek nevýhodný kurz při případném přijímání eura. Česká republika by tak nemohla čerpat výhod

silné koruny, jako tomu bylo na Slovensku při vstupu do eurozóny. Hlava státu rovněž upozornila na nutnost veřejné osvěty týkající se společné evropské měny.

Z průzkumů veřejného mínění vyplývá, že euro si v Česku nepřeje 85 % obyvatel. To je pouze o dva procentní body méně než před rokem. Pokud by se veřejnost podařilo přesvědčit o výhodách přechodu na euro, bylo by údajně možné dokončit proces transformace v roce 2018. Tento termín je podle mnoha expertů nereálný. Například guvernér ČNB Miroslav Singer hovoří nejdříve o roku 2020. Aby rozpoutal diskusi, hodlá Zeman pozvat do Lán premiéra Bohuslava Sobotku (ČSSD) a ministra financí Andreje Babiše (ANO).

Řeč se poté stočila k otázce ekonomických sankcí proti Rusku. Ty jsou podle prezidenta zcela neúčinné a pouze posilují popularitu prezidenta Vladimíra Putina. „Rusko se cítí obklíčené a domnívá se, že má nepřátele i tam, kde je nemá," vyjádřil Zeman své obavy. Naději upíná zejména k mírovým dohodám z Minsku, které s proruskými separatisty uzavřel ukrajinský prezident Petro Porošenko. Díky nim by se vztahy České republiky s Ruskou federací mohly stabilizovat do roka až do dvou. Kritikou naopak Zeman nešetřil vůči Řecku. To by podle něj mělo přestat podkopávat důvěru v eurozónu a neprodleně toto ekonomické uskupení opustit.

V závěru odpovídal prezident také na dotazy týkající se jeho zahraničních cest. Jejich terčem se staly zejména návštěvy Tádžikistánu a Kazachstánu nebo plánovaná cesta do Ázerbájdžánu. „Politické návštěvy mají větší význam tam, kde prezident rozhoduje téměř o všem," vysvětloval přítomným volbu destinací. Jako již tradičně připomenul Zeman také ekonomický význam Číny a dovolával se rozšíření spolupráce s ní.

Kurzovní lístek
29. 4. 2015 (střed)

EUR, 1 .....27.435
Kanada, 1 .....20.688
USA, 1 .....24.939

Kultura

Zemřel Miroslav Ondříček, český kameraman světového formátu

Český film přišel o jednu z velkých osobností. V sobotu 28. března zemřel kameraman Miroslav Ondříček, bylo mu osmdesát let. Dlouholetý spolupracovník režiséra Miloše Formana se podílel na řadě filmů, mezi ty nejznámější patří například snímky Amadeus nebo Hoří, má panenko.

Ondříčkova smrt zasáhla značnou část české kulturní scény. „Mirkův odchod je pro mě nesmírně bolestný. Utěšuje mě jen, že krása, kterou vytvořil na plátně, tady zůstane navždy," citoval server režiséra Miloše Formana. „Kdekdo si zaslouží obdiv a kdekdo si zaslouží lásku. Ale on si zasloužil obojí, a to není žádná fráze. Natočil skvělé filmy a navíc o něm nikdo nemohl říct půl špatného slova," prohlásil režisér Jan Hřebejk.

Právě s Formanem Ondříček spolupracoval mnoho let a společně dali vzniknout celé řadě snímků. K těm nejznámějším patří Lásky jedné plavovlásky, Hoří, má panenko, ale také Ragtime a Amadeus, za něž byl nominován na Oscara za kameru. Ondříček natáčel i po boku režiséra Ivana Passera a dalších. Vyzkoušel si i práci v cizině, a to nejen s dlouholetým přítelem Formanem, ale také s několika zahraničními odborníky. Výsledkem jeho neobyčejně bohatého profesního života jsou čtyři desítky filmů, na nichž se podílel.

Známý kameraman sice dvě oscarové nominace v zisk zlaté sošky neproměnil, za svého života se však dočkal mnoha jiných ocenění. Za dlouholetý přínos českému filmu obdržel Českého lva, velmi si považoval také Ceny za přínos mezinárodní kinematografii od Unie amerických kameramanů. Ocenil jej mimo jiné i Mezinárodní karlovarský filmový festival a v roce 2006 mu prezident Václav Klaus udělil medaili Za zásluhy.

TýTý otevřelo televizní dvoranu slávy Janžurové, absolutním vítězem je Gott

Iva Janžurová převzala v sobotu 11. dubna v pražském Divadle na Vinohradech cenu za celoživotní dílo. Oblíbená herečka získala na vyhlášení televizních cen TýTý zlaté zrcátko a dostalo se jí i dlouhých ovací publika ve stoje. Druhý nejdelší potlesk si zasloužil Karel Gott za první místo mezi zpěváky i za celkově největší počet hlasů v divácké anketě.

Cenu pro nejoblíbenější zpěvačku získala již potřetí v řadě Lucie Vondráčková. Pozici nejpopulárnějšího herce obhájil Ivan Trojan, cenu za nejoblíbenější herečku dostala Simona Stašová. Kategorii Osobnost televizní zábavy vyhrál Karel Šíp. První místa z loňského roku si udrželi i Karel Voříšek za televizní zpravodajství, Josef Klíma jako televizní publicista a Vojtěch Bernatský v kategorii sportovního zpravodajství. Objevem roku se stala mladá tvář České televize Daniel Stach. Největší přízni mezi seriály se u diváků těšila První republika .

Sport

Zemřel legendární hokejista Jaroslav Holík, bylo mu 72 let

V noci z 16. na 17. dubna podlehl dlouhodobé nemoci jeden z neslavnějších československých hokejistů. Jaroslav Holík byl nejen nenahraditelným hráčem, ale také výborným trenérem, který českou reprezentační dvacítku dovedl k vítězství na mistrovství světa, a to hned dvakrát po sobě, v letech 2000 a 2001.

Jaroslav Holík pocházel z Havlíčkova Brodu, kde spolu s bratrem Jiřím zahájil svou hokejovou kariéru. Ta je neodmyslitelně spojena s klubem Dukla Jihlava, se kterým Jaroslav získal sedm ligových titulů v roli hráče a další čtyři v roli trenéra. Média připomněla, že celkem v Dukle nastoupil k 602 utkáním a nasbíral v nich 641 kanadských bodů. Pravidelně nastupoval za československou reprezentaci, s níž získal v rámci světových šampionátů šest medailí, včetně zlata z Prahy v roce 1972. Úspěšné byly pro Holíka i zimní olympijské hry v témže roce, ze kterých si spolu s ostatními československými reprezentanty odvezl bronz. V roce 2012 obdržel za svůj celoživotní postoj hlavní cenu Českého klubu fair play. Holík trpěl v posledních letech vážnými zdravotními problémy. V prosinci 2011 mu lékaři diagnostikovali sněť a kvůli infekci mu dokonce museli amputovat část levé nohy. Jeho stav se však nadále zhoršoval. Poslední rozloučení s hokejovou legendou se uskutečnilo v pátek 24. dubna v poledne v jihlavském krematoriu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vatikán vydal nové statistiky o katolické církvi ve světě

Počet pokřtěných katolíků ve světě vzrostl od roku 2005 o 139 milionů tedy o 12 %. V absolutních hodnotách se jedná o nárůst z 1.115 na 1,254 miliardy. Jelikož se zvýšil i počet obyvatel planety z 6,463 na 7,094 miliardy, lze změnu počtu katolíků vyjádřit hodnotou nárůstu z 17,3 % obyvatel na 17,7 %. Vyplývá to z nové statistické ročenky *Annuarium Statisticum Ecclesiae 2013*, kterou 16. dubna 2015 publikoval Vatikán.

Situace na různých kontinentech je však velmi odlišná. Evropa, v níž demografická situace spíše stagnuje, zaznamenala ve zmíněném období nárůst pokřtěných katolíků o 6,5 milionů.

Nejdynamičtější je pak situace v Africe, kde počet katolíků stoupl o 34 % na 206 milionů v roce 2013. Tato změna je vysvětlitelná demografickým růstem pouze částečně: Zatímco v roce 2005 představovali pokřtění 17,1 % afrického obyvatelstva, o osm let později to bylo již 19 %.

V Americe a Asii počet pokřtěných také vzrostl (o 10,5 % v Americe a 17,4 % v Asii), avšak tento vývoj plně sleduje demografický nárůst. V letech 2012-2013 se dále zvýšil počet katolických biskupů na světě z 5 133 na 5 173. Počet diecézních i řeholních kněží vzrostl z 414 313 na 415 348.

O dvě procenta však v letech 2011-2013 klesl počet kandidátů kněžství. Nárůst zaznamenala jen Afrika (1,5 %), pokles pak Asie (0,5 %), Evropa (3,6 %) a Severní Amerika (5,2 %). Celkově bylo v roce 2013 bohoslovců (diecézních i řádových) 118 251.

Počet trvalých jáhnů vzrostl z 33 391 v roce 2005 na 43 000 v roce 2013. Nejvyšší počet trvalých jáhnů (96,7 %) se nachází v Severní Americe a Evropě, zatímco zbylých 2,4 % je rozděleno mezi Afriku, Asii a Oceánii.

Počet řeholníků, kteří nepřijali svátost kněžství, vzrostl v letech 2005-2013 o 1 % na 55 000. Nejvyšší nárůst je zaznamenán v Asii (30 %), po které následuje Afrika (6%), naopak k poklesu došlo v Americe (2,8 %), Evropě (10,9 %) a Oceánii (2 %). Výrazný je pokles řádových sester: z 760 529 v roce 2005 na 693 575 v roce 2013. Pokles na jednotlivých kontinentech je: 18,3 % v Evropě, 17,1 % v Oceánii a 15,5 % v Americe. Naopak počet řeholnic v Asii stoupl o 10 % a v Africe dokonce o 18 %.

Biskupové hledali možnosti další spolupráce pro diecéze

Ve dnech 21. a 22. dubna 2015 proběhlo v Praze 101. plenární zasedání českých a moravských biskupů. Při druhém letošním setkání pléna biskupů jeho účastníci volili vedení České biskupské konference (ČBK). Předsedou se stal opět kardinál Dominik Duka, místopředsedou arcibiskup Jan Graubner. Rovněž se doplňovala stálá rada ČBK: kromě předsedy a místopředsedy ČBK jsou členy biskupové František Lobkowicz a Jan Vokál s generálním sekretářem ČBK Tomášem Holubem.

V úvodu jednání se biskupové a zástupci řeholí setkali s generálními vikáři a ekonomy českých i moravských diecézí. Společně jednali o možnostech vzájemné spolupráce v návaznosti na navrácení historického církevního majetku a o nastupujícím novým modelem církevního hospodaření. Součástí programu bylo i setkání se zástupci Asociace soukromého zemědělství ČR s cílem navázat užší spolupráci v oblasti využití polností navrácených při majetkovém vyrovnání či odborného poradenství.

Biskup Josef Kajnek stojící v čele Rady ČBK pro duchovní službu ve věznicích, představil nově ustanoveného hlavního kaplana Vězeňské duchovní služby Pavla Kočnara z Českobratrské církve evangelické. Zdůraznil zde potřebnost pochopení tohoto kaplanství jako služby, a to v ekumenickém duchu. V České republice nyní působí 37 vězeňských kaplanů a na 130 dobrovolníků.

Účastníci setkání se seznámili s průběhem příprav Národního eucharistického kongresu (15.-17. října 2015 v Brně) i Diecézního eucharistického kongresu v Olomouci (15.-16. května 2015). Zároveň získali informace o kající bohoslužbě konané k příležitosti Husovského jubilea (20. června 2015). Zazněla zde prezentace tří důležitých církevních konferencí, které bude česká církev hostit v Praze na přelomu června a července letošního roku; jedná se o evropské setkání katolických biskupů východního obřadu, konferenci věnovanou pastoraci povolání nebo setkání tiskových mluvčích a generálních sekretářů CCEE (Rada evropských biskupských konferencí).

Společnou bohoslužbu slavili biskupové v pražském kostele sv. Františka z Assisi. Hlavním celebrantem byl kardinál Miloslav Vlk, homilii pronesl olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Následující zasedání České biskupské konference se uskuteční začátkem července 2015 na Velehradě.

Svatý Kopeček oslaví dvacet let od papežské návštěvy

Dvacet let letos uplyne od pobytu papeže Jana Pavla II. v Olomouci a na blízkém Svatém Kopečku. V pořadí druhá papežská návštěva českých zemí se uskutečnila ve dnech 20.–22. května 1995 a vyvrcholila mší svatou na letišti v Neředíně, při které byli svatořečeni bl. Zdislava z Lemberka a bl. Jan Sarkander; dalším bodem programu bylo setkání s mládeží na Svatém Kopečku.

Výroční oslavy budou zahájeny v sobotu 16. května ve svatokopecké bazilice koncertem Václava Hudečka a poté adorací vedenou studenty z Vysokoškolského katolického hnutí při Univerzitě Palackého Olomouc. Během nedělní slavnostní mše svaté 17. května se v bazilice Navštívení Panny Marie uloží ostatek sv. Jana Pavla II. Bohoslužbu bude slavit někdejší osobní papežův sekretář kardinál Stanisław Dziwisz, krakovský arcibiskup. Akce se koná pod záštitou a za účasti olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. Odpoledne proběhne komponovaný vzpomínkový pořad, který svým zpěvem doprovodí hudební seskupení „Střípky", vzniklé z řad vysokoškolských studentů UP Olomouc speciálně u příležitosti návštěvy papeže na Svatém Kopečku. Bývalý studenti se tak i se svými rodinami opět setkají po dvaceti letech. Tato vzpomínková akce je současně spojena i s tradiční poutí rodin.

U příležitosti letošního výročí bude rovněž vydán sborník příspěvků pamětníků, který zůstane trvalou vzpomínkou na olomoucké setkání s Janem Pavlem II. Úvodní studii o vztahu Jana Pavla II. k českým zemím sepsala Jitka Jonová z katedry církevních dějin olomoucké teologické fakulty. Publikace je doprovázena bohatou obrazovou přílohou. Připravuje se také komorní výstava fotografií s tématem „Putování", která představí cesty poutníků za Janem Pavlem II. Snímky byly pořízeny Jindřichem Štreitem, Vladislavem Galgonkem pro ČTK a Tomášem Vážanem v letech 1979, 1985, 1990 a 1995. Výstava bude putovat po olomouckých kostelech a na závěr se zastaví i v Arcibiskupském paláci v Olomouci.

Podle zpráv České biskupské konference

Zemřel kardinál Francis George

emeritní chicagský arcibiskup

16. ledna 1937 - 17. dubna 2015

V pátek 17. dubna 2015 zemřel po dlouhém boji s nádorovým onemocněním ve věku 78 let kardinál Francis Eugene George, emeritní arcibiskup Chicaga.

Narodil se v Chicagu 16. ledna 1937. Studoval na vysokých školách v USA, Kanadě a v Římě. Kněžské svěcení přijal 21. prosince 1963. Přednášel na univerzitě v Omaze, zastával funkce v řádu, v letech 1973 až 1974 byl provinciálem západního regionu USA, dalších dvanáct let vykonával funkci generálního vikáře řádu v Římě.

Dne 10. července 1990 byl jmenován biskupem diecéze Yakima, WA a 21. září téhož roku přijal biskupské svěcení. V dubnu 1996 byl jmenován arcibiskupem Portlandu, OR o rok později se stal arcibiskupem Chicaga a byl nastolen 7. května 1997. Při konzistoři 21. února 1998 ho papež Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. V listopadu 2004 byl zvolen místopředsedou Konference biskupů USA, o tři roky později byl zvolen jejím předsedou na následující tříleté období. Nynější předseda Biskupské konference Spojených států amerických jej nazval příkladným služebníkem církve, který se vyznačoval laskavostí a kultivovaností.

Francis George byl třináctým biskupem a osmým arcibiskupem chicagské arcidiecéze a šestým kardinálem na tomto stolci. Byl ale prvním rodákem z Chicaga, který se zde stal sídelním biskupem. Byl prvním kardinálem a arcibiskupem, který navštívil skutečně všech 363 farností arcidiecéze a zajímal se živě i o velmi malá společenství. Naši Českou misii navštívil dvakrát v roce 2004 a v roce 2007 po dokončení oprav misijního domu v Ciceru.

Jako chicagský arcibiskup vydal dva okružní listy: O evangelizaci *"Becoming an Evangelizing People"* (21. listopadu 1997) a O rasismu *"Dwell in My Love"* (4. dubna 2001). Vydal také dvě knihy esejů o vztahu člověka k Bohu, o zodpovědnosti ve společenosti a transformaci kultur a o tom, jak můžeme víru v Boha předkládat současnému světu.

Ve svých 75 letech v roce 2012 podal tehdejšímu papeži Benediktu XVI. rezignaci na úřad chicagského arcibiskupa, ale Svatý otec ji nepřijal. Učinil tak až papež František na opětovné naléhání kardinála George s ohledem na jeho zdravotní stav dne 20. září 2014. Arcidiecézi vedl až do 18. listopadu 2014, kdy byl uveden do úřadu jeho nástupce arcibiskup Blase Joseph Cupich.

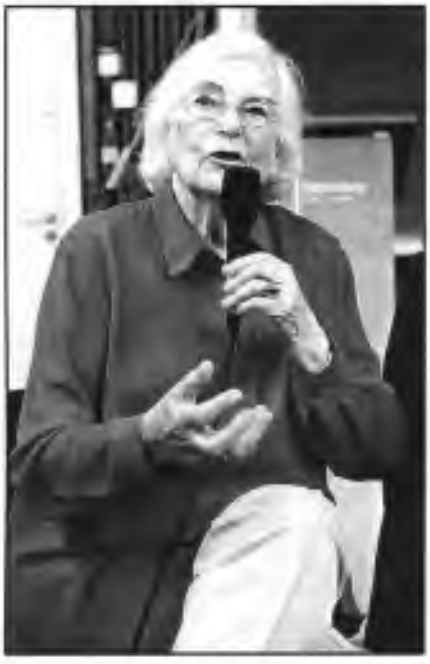
Kardinál George podlehl 17. dubna 2015 rakovině jater. Kardinál Francis George patřil ke kardinálům volitelům, jejichž počet se nyní snížil na 121. Celkové čítá kardinálské kolegium 223 členů.

Papež František vyjádřil hlubokou soustrast v telegramu, který adresoval současnému chicagskému arcibiskupovi Mons. Blažeji Cupichovi. Svatý otec s vděčností připomněl svědectví, jaké zesnulý kardinál jako oblát Panny Marie Neposkvrněné vydával o zasvěceném životu. Zároveň papež v kondolenci poukázal na kardinálovu službu ve výchovném apoštolátu církve a na léta v biskupském úřadě tří diecézí. „Svěřuji duši tohoto moudrého a laskavého pastýře do milosrdné Boží lásky," uzavřel papež František.

Podle zpáv arcidiecéze Chicago
a podle zpráv Rádia Vatikán

Žena prorokyně

Interview časopisu *Kirche heute* s Christou Mevesovou

V devadesáti letech se může psychoterapeutka dětí a mládeže, paní Christa Mevesová, podívat nazpět na naplněný život. Publikovala 121 knih, v nichž se zrcadlí její nasazení pro duševní zdraví stejně jako schopnost navázat kontakt s mladou generací. Se svými více než 3000 přednáškami a nesčetnými vysíláními v rádiu a v televizi se stala jedním z nepřeslechnutelných hlasů, který udílí cenné rady a s varováním ukazuje do budoucnosti. Narodila se 4. března 1925 v šlesvicko holštýnském Neumünsteru a od roku 1946 byla vdaná za očního lékaře Dr. Haralda Mevese, který zemřel v roce 2003. Má dvě dcery, šest vnuků a jednoho pravnuka. Interview ukazuje jejího bystrého a jemnocitného ducha.

Kirche heute:

Vážená paní Mevesová, zakrátko oslavíte svoje 90. narozeniny. Jak se cítíte v tomto věku? Jak vám slouží zdraví?

Christa Mevesová: Když je člověk jako já ještě obdařen živým duchem, a můj život byl vždycky určován duševní bídou lidí, pak pociťuji zřejmý úbytek fyzických možností jako nemilý, ba někdy dokonce přímo jako pro zlost, nicméně jsem dodnes obdařena zdravím. Už po několik let jsem neměla dříve obvyklou zimní chřipku.

Jak jste přišla k psychologii a především k psychoterapii dětí a mládeže?

Duševno lidí v mém okolí mě velmi zajímalo už od mládí a potom při studiu jsem navštěvovala psychologické a psychiatrické přednášky daleko nad rámec potřebný ke studiu. Speciální zkušenosti jsem pak získala při zacházení se svými oběma vlastními dcerami od raného dětství.

Svými více než 100 knihami a vašimi nespočetnými přednáškami jste se stala jednou z nejznámějších žen v Německu i v zahraničí. Které publikace považujete za nejzdařilejší?

Tato otázka se nedá zodpovědět uvedením jedné jediné knihy. Ty knihy mají vždycky jako téma jednu zvláštní oblast. S vědeckou argumentací jsem se pokusila zaměřit neurobiologické základy své antropologie v knize „Tajemství mozku". Nejúspěšnější – s mnoha vydáními a aktualizací dodnes na knižním trhu – je moje kniha „Učit se vychovávat". A mezinárodně nejúspěšnější byla moje příručka „Abeceda manželství".

Co je podle vás v pojednávaných tématech zvláště důležité?

Za nejdůležitější považuji pozornost k psychologickému vývoji v dětství, neurobiologické kořeny a náboženský cíl v ontologickém vývoji člověka.

Jsou ve vašem životě věci nebo kroky, které byste z dnešního pohledu nechtěla udělat?

Už bych nikdy nechtěla souhlasit s povoláním na synodu evangelické církve v Německu.

V roce 1987 jste vstoupila do katolické církve. Co vás k tomu přimělo?

Pozorovala jsem, že se evangelická luterská církev stále více vzdaluje od základních biblických výpovědí a že se podřizuje duchu doby. To způsobilo moje vystoupení z ní. Můj přechod do katolické církve postupoval mezi léty 1978 a 1987 prostřednictvím mnoha mší, jichž jsem se zúčastnila jako pozvaná na přednášky katolických kněží. Prožila jsem tím prohloubení víry, zvláště intenzivním studiem encyklik papeže Jana Pavla II. Mezitím jsem pochopila, že moje veřejné varování před zapomínáním na Boha je naléhavým úkolem, a to vyvolalo tento vůbec neočekávaný úspěch. Tím jsem se ale ocitla proti hlavnímu trendu ducha doby, a tedy úplně osamocená v zemi. V tak závažných výpovědích nového papeže jsem našla na osamocené stezce stejně smýšlejícího člověka.

Cítila jste se také později v katolické církvi na správném místě?

Ano, vždycky, až dodnes. Pociťovala jsem později ztrátu papežství a hierarchického uspořádání, jakož i vyřazení mariánské úcty od 19. století v evangelické církvi jako opuštění podstatných, Bohem daných, biblicky založených přikázání.

Čeho si vážíte dnes nejvíce na své církvi?

Jako velmi blahodárné pociťuji pozorné konání církevních úkonů, ve vznešeném respektu před jejich posvátností. Už to ticho v domě Božím, pokleknutí, které konají ukázněně návštěvníci kostela, zbožné uchovávání Svátosti, to všechno se mi stalo nepostradatelnou potřebou.

Vy jste ve svém životě zakoušela stále znova odpor nevěřících. A přesto jste šla neochvějně svojí cestou. Co vám k tomu dávalo sílu?

Byla jsem přitom chráněna naším Pánem! A kromě toho jsem měla po svém boku do své práce zapojeného manžela, který trpěl se mnou, který mě utěšoval, který se mě někdy přímo zastal a bránil mě.

Která stanoviska byla a budou nejvíce napadána?

Nejvíce odporu jsem zakusila z feministických kruhů, které svými boji o moc proti mužům způsobily vzestup rozvo-

dovosti. Moje zdůvodňování, že děti potřebují k vývoji rodinu a že malé děti potřebují stálou přítomnost matky, vedlo k velmi časté diskriminaci z této strany. Po desítiletí jsem byla posmívána jako zastánkyně kroku zpět mezi „děti, kuchyni a kostel", i když jsem hledala cesty pro osamostatnění mladých matek a navrhovala jsem je, právě jako cesty moderní rodiny v našem životním stylu, vyznačujícím se technikou a blahobytem.

V těchto dnech slyšíme velká slova o svobodě smýšlení. Jak hodnotíte onen historický pochod v Paříži 11. ledna 2015 po teroristickém útoku na redakci Charlie Hebdo s více jak 40 státními představiteli?

Je to truchlohra. Tento satanistický masakr musím odmítnout, stejně tak i urážlivý způsob, jak byla pošlapána svatost všeho náboženského. Vždyť v obrazových necudnostech v novinách byla nešetrně zesměšňována také křesťanská víra – a to v pokračujícím zamýšleném stylu. Takové žurnalistické hanebnosti musí být námi křesťany přijímány s odporem. Ale ne s orgiemi nenávisti.

Papež František prohlásil v jednom krátkém vystoupení, že svoboda myšlení má také hranice. Co si o tom myslíte?

Jestliže takovými projevy je velice ohrožena bezpečnost, musí mít své hranice. Ale je to opuštění takového oprávněného stanoviska, když o několik dnů později byla zakázána klidná velká demonstrace v Drážďanech, protože prý vůdčí osobnosti bylo vyhrožováno vraždou.

Jak by podle vašeho názoru měla církev reagovat na hnutí Pegida (Vlastenečtí Evropané proti islamizaci Západu)?

S tolerancí klidného veřejného vyjádření myšlenek jedné skupiny občanů.

Myslíte si, že antidiskriminačními zákony bude ohrožena svoboda smýšlení?

To je jistě nebezpečí. V současné době zažíváme vůči obyvatelstvu nepochopitelné požadavky, jako genderismus ve školském zákoně. To je diktatura a nemá vůbec nic společného s tak vysoce ceněnou tolerancí.

Kde by měli křesťané zvláště odvážně bránit svoje hodnoty a nenechat se odstrašit?

Jestliže se požaduje sjednocení mínění nějakou lobby, jako např. LSBTTI-Q (Sdružení lesbických žen), jejíž všeobecné prosazování má být hlasitě vynucováno, když se 98 procent lidí podle dotazování považuje za heterosexuální, pak není fair nechat se nutit nadržováním zvrhlým malým skupinám ke změnám zákonů. To totiž nemá se spravedlností nic společného, když se tímto způsobem dotčená většina normálních lidí diskriminuje jako „homofobní", aniž by se ukázali jako netolerantní.

Jakou radu byste dala našim čtenářům na cestu?

Naše společnost v Evropě upadla v současnosti do nevýslovného zmatku, který skrz naskrz promíchal morální měřítka. Opora lidí v Nejsvětější Trojici, denní dotazování se při důležitých rozhodnutích a zaměřeních našeho učitelského úřadu, denní prosby o smilování našeho Boha, pevné držení obcí věřících pospolu se staly nezbytnými vzhledem k těmto ďábelským útokům, protože ty nezůstanou vzdálené, nevyhnou se soukromému životu.

Co se vás momentálně nejvíce dotýká, o co byste se s námi ráda podělila?

Především se mě dotýká úzkostlivá otázka, jestli tváří v tvář této situaci dokážeme odložit nedůležité drobnosti a pokračovat v neustálých prosebných modlitbách k našemu Pánu, aby nám svým přímým zásahem přišel na pomoc.

* * *

Kirche heute: Upřímně děkujeme za tento hodnotný rozhovor. Vážená paní Mevesová, přejeme vám ze srdce, abyste prožila svoje devadesátiny v radostném kruhu přátel a abyste mohla ještě mnoho let pokračovat ve své neúnavné práci. Především ale, aby vaše životní dílo dalo mnoha lidem orientaci a sílu. Kéž Bůh bohatě odmění vaši odvahu a vaši věrnou službu tady na zemi, ale především jednou v nebi.

Z Kirche heute 2,3/2015
Překlad podle Světla 14/2015

Prezident Miloš Zeman se setkal s papežem Františkem,

Svatý otec by mohl navštívit Českou republiku

Papež František přijal 24. dubna 2015 prezidenta České republiky Miloše Zemana s manželkou Ivanou Zemanovou a doprovodem. Audience, která se skládala ze soukromého pohovoru obou hlav států a následného představení paní Ivany Zemanové a delegace, trvala zhruba hodinu. Mezi Zemanovými hosty byl také kardinál Dominik Duka, olomoucký arcibiskup Jan Graubner, opat strahovských premonstrátů Michael Pojezdný nebo generální představená boromejek Bohuslava Maria Kubačáková.

Prezident republiky navštívil také vatikánský Státní sekretariát, ve Svatopetrské bazilice se zúčastnil Modlitby za vlast a položil květiny u hrobů Jana Pavla II. a kardinála Josefa Berana. Součástí programu bylo také setkání s českými studenty teologie v Papežské koleji *Nepomucenum*.

Jak uvádí vatikánské tiskové středisko, oficiální rozhovory, které se konaly u příležitosti 25. výročí obnovení diplomatických vztahů mezi Svatým stolcem a někdejší Československou federativní republikou (19. dubna 1990), proběhly v srdečné atmosféře. Účastníci potvrdili společnou vůli posílit vzájemné dobré vztahy a dojít k závěru v jednání o bilaterální smlouvě. Vyjádřili také touhu ještě více rozvinout spolupráci mezi církví a Českou republikou v sektorech společného zájmu, především v kulturní, vzdělávací a sociální oblasti, které by sloužily celému národu.

V rozhovorech se účastníci také zastavili u aktuální mezinárodní situace, se zvláštním důrazem na stávající situaci křesťanů a jiným menšin na Blízkém východě.

Jak uvedl Zemanův tiskový mluvčí Jiří Ovčáček pro ČTK, prezident ČR také hovořil s papežem o Jindřichovi Forejtovi jako o možném budoucím velvyslanci ve Vatikánu.

Na závěr audience František požehnal základní kameny dvou hospiců. Jeden bude postaven v Hradci Králové a sociální domov se zvláštním režimem hospicového typu vyroste v Újezdu u Brna. *"Spolu s těmito kameny s sebou odvážím také osudy řady lidí, kteří budou vysvobozeni ze ztráty lidské důstojnosti,"* řekl při požehnání obou kamenů Zeman.

Mezi dary, které prezident republiky papeži přivezl, je také soška Pražského jezulátka a sada aktovek v liturgických barvách. Jak uvádí agentura ZENIT, u zelené aktovky papež žertovně prohlásil: *„Tato je ideální pro předání mé příští encykliky o ochraně stvoření!"*

Římský biskup předal Miloši Zemanovi Medaili míru se slovy: *„Toto je mé přání pro vládce, aby vždy pracovali pro mír."*

Také mu věnoval kopii apoštolské exhortace *Evangelii Gaudium*. Podle agentury ZENIT papež prohlásil: *„Toto je můj dokument pro církev, jež musí vycházet ven. Hovořím v ní o důstojnosti ve všech jejich podobách."*

Do Vatikánu s českým prezidentem přiletělo také přes 30 členů pěveckého sboru Stojanova gymnázia, které sídlí na Velehradě.

Při setkání s novináři po schůzce se Svatým otcem oznámil prezident České republiky Miloš Zeman, že papež František by mohl v blízké budoucnosti navštívit Českou republiku a že přijal nové pozvání na Velehrad. K návštěvě by podle prezidenta Zemana mělo dojít pravděpodobně do roku 2018.

"Svatý otec přijal pozvání na Velehrad. A protože přijetí takových pozvání bývá někdy pouze diplomatickou zdvořilostí, slíbil, že se tak stane v blízké budoucnosti," uvedl podle ČTK Zeman.

Prezident také řekl, že návštěva by se mohla s *"vysokou pravděpodobností"* uskutečnit dříve, než Jindřich Forejt nastoupí jako velvyslanec do Vatikánu. K tomu by mělo dojít před koncem Zemanova funkčního období.

Návštěva papeže by měla podle prezidenta ekumenický charakter. *"Diskutovali jsme o struktuře této návštěvy. Nabídl jsem Svatému otci dvě varianty. Buď pastorační cestu, nebo setkání s patriarchy ortodoxních církví v rámci ekumenie. Svatý otec se rozhodl pro druhou variantu, a já jsem proto požádal kardinála Duku, aby zaslal pozvání oněm patriarchům, aby se uskutečnila tato ekumenická schůzka na Velehradě,"* řekl Zeman.

Na Velehrad byl František pozván již k 1150. výročí sv. Cyrila a Metoděje. Naposledy navštívil Českou republiku Benedikt XVI. v roce 2009.

Podle zpráv České biskupské konference

Dny Prahy v Chicagu

Oslava české historie v Chicagu - červen 2015

Krátce poté, co lidé z českých zemí znovu nabyli svobodu v roce 1989, se Praha a Chicago staly sesterskými městy a vytyčily si cestu pro znovuobjevení svého společného původu a vytvořily fórum pro výměnu myšlenek o umění, vzdělání a kultuře. K výroči 25 let tohoto partnerství pořáda Město Praha a Konzulát ČR v Chicagu festival Dny Prahy. Na oslavách budou přítomni představitelé obou měst - Adriana Krnáčová, primátorka hlavního města Prahy; Rahm Emanuel, starosta Chicaga; Bruce Rauner, guvernér státu Illinois; Petr Gandalovič, velvyslanec České Republiky v USA a Andrew Schapiro, Americký velvyslanec v České Republice. Připomeneme si historii bohatou na fascinující osobnosti (Antonín Čermák, Jiří Halas, Frank Jirka, Ray Kroc, Evžen Cernan, Jim Lovell, Kim Novak, Jim Petercik a mnoho dalších). Na programu jsou koncerty, výstavy, gala večer i filmový festival.

Koncert, výstava, historie | 10. června

"THIS IS PILSEN: BOHEMIAN PAST, LATINO PRESENT"
Hudba: Ondřej Havelka a jeho Melody Makers Vivian García, Esso Afrojam Funkbeat & speciální host
Výstava: Viktor Valášek, Diana Solís
Historie: „Češi & Chicago" připravili Thomas Gaulkin & Irena Čajková
Zahájení výstavy 6:30 p.m., Koncert: 8 p.m. - Výstava bude k shlédnutí do pátku 31. července 2015
Thalia Hall, 1807 South Allport Street, Chicago, IL 60608
Vstupné: Stání – $ 15, Balkón – $ 22

Výstava | 12. června - 31. července

"TREASURED LEGACY" - ALFONS MUCHA & JARMILA MUCHA PLOCKOVÁ
Otevírací doba galerie: čtvrtek – pátek, 10 a.m. - 5 p.m., sobota, 11 a.m. – 5 p.m.
Maya Polsky Gallery. 215 West Superior Street #1E, Chicago, IL 60654
Vstup volný

Společenská událost | 12. června

GOLDEN PRAGUE GALA, hrají Ondřej Havelka a jeho Melody Makers
Koktejl: 6:30 p.m., Večeře: 7 p.m.
University Club, 76 East Monroe Street, Chicago, IL 60603
Vstupné: $ 175

Koncert | 13. června

PRAGUE ROCKFEST, vystoupí Jim Peterik of the Ides of March
Eggnoise, Kateřina & Barbara García, Worldband & další
Hřiště pro děti, české jídlo, pivo & suvenýry
Hudební program: 2 p.m. – 9:30 p.m.
Cicero Community Park, South 53rd Avenue, Cicero, IL 60804
Vstup volný

Výstava | 15. června

DEDIKACE SOCHY PRO VÁCLAVA HAVLA
Předávací ceremonie: 9 – 10 a.m.
Chicago City Hall: pondělí 15. června - pátek, 28. srpna 2015
Chicago City Hall, 5th Floor Lobby, 121 North LaSalle Street, Chicago, IL 60602
Vstup volný

Film | červen

"PRAGUE DAYS – CZECH THAT FILM"
"Zakázané Uvolnění" - 7. & 9. června, "Fair Play" – 13. & 16. června,
"Pojedeme k moři" - 21. & 23. června, a "Krásno" – 28. & 30. června
Speciální projekce "Pojedeme k moři" za účasti herce Jiřího Mádla, úterý 23. června
Gene Siskel Film Center, 164 North State Street, Chicago, IL 60601
Vstupné: Dospělí: $ 11, Studenti: $ 7, Mládež (6-17 roků): $ 7, Členové: $ 6

Další informace najdete na: www.praguedayschicago.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**

Chapel: **708-562-5900**

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

19. května 2015 si připomínáme čtrnácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2.února 1923. V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby. V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze. Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga. V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických. Zde působil v duchovní správě u kostela sv. Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv. Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské. Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu. Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa. Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka. Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost. Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 17.května 2015 v 9.00 hod. dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Vroucí vzpomínka

Letošního 30. května si připomínáme čtvrté výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26. června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod je pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktikujícím katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu". Zemřel tiše v odevzdanosti do vůle Boží 30. května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v neděli 7. června 2015 v 10.30 hod. dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi

Věra Gajda, manželka
František Gajda, syn
Milan Gajda, syn s rodinou
Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem
Božena Bílek, sestra s rodinou
Jiřina Jelínek, sestra s rodinou
Marie Kwilosz, švagrová s rodinou a ostatní příbuzní v Americe, Kanadě a v České republice

Úmrtní oznámení

V pátek 17. května 2015 byla z tohoto světa povolána na věčnost naše milovaná manželka, maminka, babička a prababička, paní

Eliška Hasilová

Narodila se v Moravských Knínicích u Brna 6.února 1919. Pocházela z pěti dětí z rodiny železničního inženýra. Po absolvování obchodní školy v Brně se vydala na návštěvu ke svému strýci do USA. Na lodi Queen Mary, kterou se plavila, oslavila své 20. narozeniny. V Americe ji zastihl zábor Československa Hitlerovským Německem v březnu 1939, a tak se nemohla vrátit do vlasti. V Chicagu se v roce 1941 provdala za Josefa Pavlíka a spolu provozovali pekařství v sousedství kostela blahoslavené Anežky České. V roce 1942 se jim narodila dcera Joanne. Potom se odstěhovali do Pennsylvanie a po válce odjeli do Československa, odkud se po roce vrátili zpět do USA a usadili se v Berwynu. V roce 1949 se jim narodila dcera Jean a v roce 1954 dcera Linda. Eliška Hasilová potom pracovala jako servírka. Byla také veřejně činná ve školské radě a volebním výboru Demokratické strany. V roce 1972 zemřel ve věku 63 let její manžel Josef Pavlík. V roce 1974 uzavřela nové manželství s dobrým přítelem jejich rodiny Josefem Hasilem, známým „Králem Šumavy". Stal se jí věrným manželem a druhým otcem jejích dětí a laskavým dědečkem jejích 7 vnoučat a 12 pravnoučat. Spolu též prožili velkou bolest, když nejstarší dcera Joanne předčasně podlehla zákeřné nemoci.

Aktivně se též zapojovala do života mnoha krajanských organizací v Chicagu. V jejich domě nacházeli často přístřeší mnozí návštěvníci z celé Ameriky i ze staré vlasti. Byla po celý život zbožnou a horlivou katoličkou a neúnavnou podporovatelkou církve a České misie zvlášť. Se svým manželem nechyběli nikdy na české nedělní mši svaté i na setkáních seniorů každou středu v Klubu misie. Ve své nemoci byla posílena svátostí nemocných a pravidelným přijímáním Těla Páně.

Na věčnost byla povolána nečekaně, odešla z tohoto světa ve věku požehnaných 96 let. Pohřeb žehem byl privátní.

Rozloučili jsme se s ní při mši svaté v kostele České misie v Brookfieldu v pátek 24.dubna 2015 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo jste se s ní přišli na poslední cestě rozloučit a vzpomenete si na ni v modlitbě.

Josef Hasil, manžel
Jean, dcera s rodinou
Linda, dcera s rodinou
a rodina po zesnulé dceři Joanne

Česká Misie Vás srdečně zve na

Pouť do Indiany

V neděli 17. května 2015

Místo tradiční pouti na Holy Hill do Wisconsinu se letos vydáváme na dvě nová poutní místa

SVATÝ JAN

10630 Wicker Ave., St. John, IN 46373

Před několika lety zde byla vytvořená krásná křížová cesta v ekumenickém duchu začínající poslední večeří, přes zahradu Getsemanskou a celé Ježíšovo umučení až po slavné Kristovo zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Nádherné bronzové sochy jsou v životní velikosti v krásné přírodě. Křížová cesta je fyzicky nenáročná, pro handicapované je zajištěno motorové vozítko. V areálu je též vystavena obrovská (kdysi putovní) socha Panny Marie a je zde obchůdek s náboženskými předměty. Na kopci je moderní nádherný katolický kostel sv. apoštola Jana.

Ve 12.00 v poledne bude Křížová cesta

Potom krátká pobožnost a prohlídka

kostela sv. apoštola a evangelisty Jana

HORA KARMEL

1628 Ridge Road, Munster, IN 46321

Druhé poutní místo se nachází v klášteře Polských karmelitánů. Kromě hlavního kostela a vedlejší kaple se zde nacházejí umělé sochařsky vytvořené jeskyně. Hlavní je zasvěcena Panně Marii a jsou zde v bílém mramoru vytesané reliéfy znázorňující všechny prosby z litanie Loretánské. Dále je zde hora Kalvárie a pod ní další jeskyně znázorňující Boží hrob a výjevy Sedmi bolestí Panny Marie – vše v životní velikosti. V nádherné zahradě je kaplička Panny Marie, kaple Kristova mučení, malá křížová cesta, památník Katyňské tragédie, sochy sv. Terezie, sv. Maximiliána Kole a sv. papeže Jana Pavla II. a další. Je zde místo na posezení a piknik.

Ve 3.00 odpoledne bude Mše svatá

Potom májová pobožnost a zpívané litanie v jeskyni s Mariánskými reliéfy

Autobus pro poutníky odjíždí v 10.30 am z parkoviště od Home Depot
140 Countryside Plaza, Countryside, IL 60525
Na ulici LaGrange směrem na jih mezi 55th Street a Joliet Road po pravé straně

Cena autobusového zájezdu $ 20,-

Jídlo cestou z vlastních zásob. Návrat kolem 7.00 večer.

Přihlášky:
Mons. Dušan Hladík: 708 - 255 5117
Věra Gajdová: 708 - 442 9460
Božena Tomečková: 708 - 354 361

Moravská Kulturní Společnost
Pořádá

Oslavu 50. Výročí

v Sobotu 18. Července 2015

The Willowbrook Ballroom
ve Willow Springs, Illinois

$50.00 za osobu
Cena zahrnuje večeři
Bar se platí zvlášť'

Hraje Cimbálová Muzika
Morava
z České Republiky
také vystupuje taneční skupina
Moravské Kulturní Společnosti

Pro další informace, volejte: 630-325-3873
nebo emailem
moravianculturalsociety@yahoo.com

Srdečné blahopřání

10. května letošního roku
se dožívá požehnaných 90 roků paní

Blanka Příkazská

Laskavé mamince a babičce,
věrné člence České misie,
horlivé organizátorce Živého růžence a Mariánských poutí,
štědré podporovatelce církve a
aktivní pracovnici mnoha krajanských organizací

Přejeme a v modlitbách vyprošujeme hojnost Božího požehnání, dobré zdraví, dostatek sil a všechny potřebné milosti do dalších let života

K blahopřání dětí
Cyrila, Josefa, Ludvíka a Mařenky s rodinami
a rodiny po zesnulém synu *Václavovi*
se připojují
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu
a bratři a sestry z jednoty Orla v Chicagu

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

5. a 6. června 2015 od 9.00 AM do 5.00 PM
12. a 13. června 201 od 9.00 AM do 5.00 PM

v areálu Českého kostela
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:
Šaty, hračky, sportovní potřeby, domácí a kuchyňské potřeby, elektroniku a mnoho dalších věcí.

Prosíme členy a přátele misie o darování dalších vhodných věcí pro tuto akci.

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
co patří do odpadu vyhoďte hned doma.

Nábytek se letos neprodává!!!

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Kostel Panny Marie Královny míru ve Lhotce

Detail sochy Panny Marie v kostele ve Lhotce

Pokračování ze str. 2

Nyní patří k soše i originál hlavy, tehdy byla modelována asi podle fotografií a podle odlitku sochaře Rottera. Ten dodal sádrový, modelačně doplněný odlitek hlavy Panny Marie už na výstavu, která se konala o Vánocích roku 1924. Tvrdil, že jej sejmul už v roce 1904, kdy byl na mariánském sloupu měněn originál korintské hlavice za kopii a socha musela být proto sejmuta. Na odlitku hlavy jsou ale naprosto jasně odlity také lomové části např. krku, které zde v roce 1904 nemohly být. Je proto nejpravděpodobnější, že hlavu po stržení vlastnil sochař Leonard Rotter. Ten ale své vlastnictví tajil. Sochař Břetislav Benda vymodeloval podle výše uvedených podkladů třetinový model sochy vysoký 73 cm. Podle „souhlasného mínění znalců" byl model zdařilý a 24. června jej schvaluje konzistoř jako návrh sochy určené pro hlavní oltář. 15. května 1936 bylo vloženo 30 000 složenek do pražského nákladu časopisu Neděle s prosbou o finanční příspěvek na stavbu kostela a zhotovení sochy. 6. září byl model sochy na místě budoucího kostela posvěcen kanovníkem Msgre Staškem a umístěn v dočasné kapli v domě u Bernátů. 18. září bylo arch. Rudolfu Svobodovi z Prahy zadáno vyhotovení definitivních plánů na kostel. Plány byly schváleny jak magistrátními, tak i církevními úřady. Dne 1. dubna 1937 ještě jednou navštívil Lhotku kard. Kašpar. Zúčastnil se výborové schůze spolku a definitivně schválil plány nového kostela. 1. května 1937 pozval výbor lhoteckého kostelního spolku pražské katolíky do Smetanovy síně, aby je ústy svého čestného předsedy poprosil o pomoc a podporu. Současně byly do celého nákladu Neděle a Katolické ženy vloženy další složenky. Úspěch májové akademie a složenkové akce předstihl všechna očekávání jak po stránce mravní, tak hmotné.

Dne 31. května 1937 byl posvěcen pozemek a další den zahájen výkop základů. 13. června byly základy vysvěceny. 6. listopadu byl kostel úředně kolaudován a ten den byl posvěcen i nový zvon – sanktusový „sv. František" věnovaný rodinou Ing. Jindřicha Kalčíka k uctění památky jejich předčasně zemřelého syna Františka. Další den, první neděli po devatenáctém výročí stržení Mariánského sloupu, byl nový kostel slavnostně vysvěcen kard. Kašparem. Kostel je uvnitř 31 m dlouhý, 10 m široký a 10 m vysoký. Stavěla jej firma „Všestav". Během stavby byl třetinový model sochy Panny Marie dodán řezbáři Bohuslavu Bekovi do Kutné Hory, aby sochu vyřezal ve dřevě ve velikosti 219 cm, včetně 10 cm vysoké plinty. Práce začala 1. října 1937 a dokončena byla za čtyři týdny. Úkol v tomto velmi krátkém termínu pomohl splnit řezbáři Bekovi mladý sochař Mikšíček. Termín dokončení a osazení sochy byl asi splněn na poslední chvíli. Socha byla umístěna za hlavním oltářem v čele kostela. Vyřezání sochy stálo 3 500,- Kč a pozlacení 1 000,- Kč. Protože spolek byl asi finančně úplně vysílený, bylo domluveno splácet cenu v měsíčních stokorunových splátkách.

Vytvoření této sochy je zcela jiný postup, než byl použit nyní při kopii sochy Panny Marie do kamene pro sloup na Staroměstském náměstí. Vymodelovat zmenšený třetinový model podle originálu a potom jej zase zvětšovat do původní velikosti sochy a do jiného materiálu není zhotovení přesné kopie, ale jakýsi přepis sochy podle originálu. Tento způsob ale nijak nesnižuje význam sochy. Nynější kopie sochy Panny Marie, která má opět stát na Staroměstském náměstí, byla zhotovena tak, že originál sochy byl odformován a odlit do sádry. Z původní sochy je zachováno více než tři čtvrtiny. Chybějící část, tj. levá část trupu se sepjatýma rukama, byla modelačně rekonstruována na sádrovém odlitku originálu podle zachovalé fotografie této chybějící části, podle dalších dokumentačních fotografií celé sochy a podle dalších dvou téměř stejných soch Panny Marie – Immaculaty od původního sochaře J. J. Bendla, hlavně sochy z Loun. Rozměry sochy byly 1 : 1 přenášeny do kamene speciálním tečkovacím strojkem, který umožňuje přesný přepis všech potřebných rozměrů.

Zajímavý je také osud třetinového modelu sochy umístěný původně v dočasné kapli, podle nějž byla zvětšena lhotecká socha. Model byl asi odvezen do Arcibiskupského paláce. Na fotografiích je doloženo, že socha stávala na komodě v pracovně kard. Františka Tomáška. I kard. Dominik Duka má nyní tuto sochu ve své pracovně. Je předpoklad, že ji míval v pracovně nejdříve kard. Kašpar, který inicioval její vznik a možná i kard. Beran. Třetinová socha byla a je pozlacená. Existuje však ještě jedna její varianta. Ta je ještě poloviční než popisovaný model. Byla vyrobena a rozmnožena Chrámovým družstvem Pelhřimov jako pozornost dárcům. Dnes se ví o třech jejích exemplářích.

Kostelu Panny Marie Královny míru vévodí v čele, jak již bylo napsáno, sloup se sochou Panny Marie. Socha i sloup jsou zde dodnes. Po dostavění tvořily výzdobu oltáře po stranách centrálního sloupu umístěné glazované desky

s reliéfními postavami andělů. Desky pocházely z oltáře na Václavském náměstí při Katolickém sjezdu v r. 1935. Tvůrci tohoto oltáře a druhého oltáře na Strahovském stadionu, kde byla také tehdy mše svatá, obou velmi krásných a moderních, byli architekti J. Cuhra a J. Chomutovský.

Postavením kostela dílo spolku nekončilo. Musely být pořízeny kostelní lavice, zpovědnice, dva oltáře a další vybavení chrámu. 6. listopadu posvětil Msgre B. Stašek tři nové zvony - Pannu Marii, sv. Josefa a sv. Terezičku. Krásné Melzerovy varhany, které darovala jedna místní rodina, posvětil Msgre Stašek o 14 dní později. Celé dílo bylo financováno z darů věřících, ale značná část pocházela také ze sbírky na obnovu Mariánského sloupu. Mimořádnými peněžními dary přispěli též kard. Kašpar, ministerstvo veřejných prací, ministerstvo sociální péče a čestný předseda spolku Msgre B. Stašek. Desky z oltáře na Václavském náměstí daroval výkonný předseda Katolického sjezdu Dr. J. J. Rückl. Kostel stál, byl vybaven a vznikly potíže s duchovní správou. Kněz, který docházel sloužit mše sv. do kaple a do nového kostela, pro stáří dále nechodil. Mezi 7. listopadem 1937 a 15. zářím 1939 na Lhotku docházela celá řada kněží, kteří se mohli uvolnit ze svých povinností. Byli to profesoři bohoslovecké fakulty, kněží ve výkonu vojenské služby, členové pražských řádů i kněží světští. V sobotu často ještě nebylo známo, kdo bude mít nedělní mši sv. Stále probíhala jednání, kdo se ujme duchovní správy na Lhotce. Konečně bylo na doporučení slečny Vajsové jednáno s kongregací Božského Spasitele – salvatoriány. Jednání dopadlo dobře a v září 1939 přijel na Lhotku první salvatorián P. Jan Janků, aby jménem kongregace převzal duchovní správu kostela. Velký problém byl vyřešen, ale nový nastal. U kostela nebyla fara. Proto v r. 1939 – 40 nechal spolek u kostela přistavět obytnou budovu pro účely kongregace. Byla postavena opět díky podpoře a pochopení kard. Kašpara a kancléře Dr. Kulače, předsedy Díla šíření víry. Stavbu projektoval Ing. Douša a arch. Zlámalík, stavitelé z Prahy. V přízemí byla sakristie a sál s jevištěm, kde byla dětská besídka a hrálo se zde ochotnické a loutkové divadlo. V patře budovy byly obytné místnosti. Budova byla přistavěna k pravé – jižní straně kostela. V roce 1941 byla v presbytáři kostela instalována barevná okna – vitráže, v následujícím roce další dvě. Statut farního kostela dostala Lhotka až v r. 1942. Po těžké době německé okupace se lhotecká farnost začala opět rozvíjet. V létě r. 1967 přišel ze Zbiroha nový kněz – P. Vladimír Rudolf. S ním nastal nový ruch. P. Rudolf začal okamžitě se stavebními pracemi na opravě farní budovy. Z přízemního sálu byla zřízena krásná moderní kaple sv. Václava, z jeviště sakristie. Téměř všechnu práci dělala mládež, většinou studenti. Jen úzce specializované práce dělali řemeslníci. P. Rudolf pracoval s nimi. Kaple byla vysvěcena na svátek sv. Václava tehdejším biskupem Františkem Tomáškem. P. Rudolf pracoval velice intenzivně duchovně, ale také stále s velkou energií i stavebně a umělecky na modernizaci kostela. Postupně byl vybudován nový oltář podle návrhu Ing. arch. Dvořáka. Od r. 1973 byla v kostele postupně instalována moderně a netradičně pojatá křížová cesta s náměty lidského utrpení od akademického sochaře Karla Stádníka, který byl také jáhnem. Toto křížová cesta je považována za moderní umělecké dílo celostátního významu a a je o ní natočen film dostupný na DVD s meditacemi k jednotlivým zastavením od kard. Vlka.

Kristus vstal! - Poslední zastavení křížové cesty na Lhotce
Všechny postavy křížové cesty hledí na Krista v nadživotní velikosti a on je zve do svého království.

Na začátku devadesátých let byla z levé severní strany kostela přistavěna kaple Božského Srdce Páně, protože kostel již nestačil. Z kaple sv. Václava byla zřízena společenská místnost. Nyní se bude kostel znovu rozšiřovat.

Na Lhotce v současné době působí dva kněží a jako pastorační asistentka jedna řádová sestra. Farnost žije úžasným duchovním, ale i společenským životem. Zájem o obnovu mariánského sloupu je zde stále velmi živý. Byla zde uspořádána výstava o Mariánském sloupu a řada přednášek o jeho obnově, které byly vždy přijaty s velkým zájmem a vždy s okamžitým finančním příspěvkem. Tak má to, co zde bylo vytvořeno od vzniku tohoto kostela, dobré pokračování.

Akademický sochař Jan Bradna
www.marianskysloup.cz

Odvaha následovat Krista

Příběh Pauliny Jaricot, zakladatelky Živého růžence

Boží služebnice Paulina Jaricotová

Sv. farář arský Jan Maria Vianney se jednou vyjádřil: „Znám osobu, která nese těžký kříž s velkou láskou." Tím měl na mysli zakladatelku Společenství živého růžence Paulinu Jaricotovou, obdivuhodnou ženu 19. století, kterou před sekretář vatikánské Kongregace pro evangelizaci národů Mons. Savio Hon Tai Fai u příležitosti 100. výročí úmrtí přirovnal k biblickému Davidovi zápasícímu s Goliášem. Tímto obrem a zároveň symbolem zla je podle onoho hodnostáře osvícenská Velká francouzská revoluce a její dědictví, s nímž tato Kristova vyznavačka musela celý život bojovat.

Pocházela z francouzského Lyonu, kde se narodila 22. 7. 1799. Její rodiče Antoine a Joanna patřili k dobře situovaným měšťanům, vlastnícím tkalcovskou manufakturu a několik obchodů. Byli velmi zbožní, před revolucí r. 1789 finančně podporovali řadu církevních institucí, hlavně klášterů. Během revolučního běsnění let 1789-1799, kdy katolická víra byla postavena mimo zákon, se mohli účastnit mše svaté pouze tajně, ve svém domě přijímali a ukrývali katolické kněze, jimž hrozila poprava. V utajení byly pokřtěny i některé z jejich 7 dětí, Paulina jako nejmladší r. 1799. Téhož roku však ilegalita Katolické církve skončila, neboť Napoleon Bonaparte, jenž se právě ujal vlády, vrátil katolíkům možnost legálního působení.

Jaricotovi obnovili svoji materiální i duchovní pomoc církevním institucím. Jejich dům se nazýval „Betanie", navštívil ho jednou i mladý J. M. Vianney. V této atmosféře mladá Paulina vyrůstala. Ve svém mladistvém zbožném nadšení toužila odjet na misie do Číny, aby tam prala kostelní prádlo, vařila pro misionáře a pro chudé a věnovala se životu modlitby.

Rodiče však měli pro ni připravený jiný plán. V 15 letech se chystala k zásnubám, ale nešťastně spadla ze stolu a poranila si nohu natolik, že se musela delší dobu léčit. Zásnuby byly odloženy, zranění Paulinu poznamenalo natolik, že jí až do konce života působilo problémy s chůzí. Nemoci se staly jejím doživotním údělem. Ve svých 35 letech onemocněla téměř smrtelně, byla však zázračně uzdravena.

To vše prohloubilo její duchovní život. Paulina se již jako 16letá definitivně rozhodla věnovat výhradně Bohu a nalezla pro to nakonec pochopení i u svých zbožných rodičů.

V této orientaci ji utvrdily postní rekolekce, jichž se r. 1816 ve svých 17 letech v jednom kostele rodného Lyonu účastnila. Dával je oblíbený a zbožný kněz Jean Wuertz. Tématem byla lidská marnivost. Slova P. Wuertze zasáhla Paulinu tak hluboko, že zašla za ním do sakristie a ptala se, co má dělat, neboť patří k její přirozenosti jakožto ženy, že se chce líbit na prvním místě lidem. Kněz jí odpověděl, ať se snaží líbit na prvním místě Bohu - a potom teprve lidem.

Pro Paulinu to byl signál k radikální změně života. Odstranila všechny drahé šaty a ozdoby, které si díky bohatým rodičům mohla dovolit, a začala se oblékat skromně.

Zbavila se také všeho zbytečného přepychu ve svém pokoji, vyhledala dokonce i malíře, který předtím namaloval její portrét v drahých šatech, aby ho přemaloval ve skromném oděvu.

Roku 1816 složila soukromě slib čistoty. Uvažovala i o vstupu do kláštera, zjistila však, že nemá řeholní povolání. Pán k ní hovořil vnitřním hlasem. P. Wuerst, její duchovní vůdce, žádal, aby to zapisovala. Tak vznikl její duchovní deník, nazvaný „Historie mého života". Týká se doby mezi 18. a 20. rokem věku Pauliny. V nemoci r. 1822 napsala náboženský traktát „Eucharistie - nekonečná láska", který P. Wuerst anonymně vydal. Teologové žasli nad výstižnými pravověrnými formulacemi, vystihujícími vroucí vztah Pauliny k Ježíši v Nejsvětější svátosti. Přítomnost Krista v Eucharistii chápe Paulina jako nejmocnější projev lásky Boha k člověku.

Její počáteční touha odjet na misie se ukázala jako nerealizovatelná. Přesto sejí nevzdala a rozhodla se, že když nemůže být u misionářů a jejich svěřenců přítomna fyzicky, bude tam alespoň duchovně skrze modlitbu a oběť. S pomocí svého bratra Filease Jaricota, který byl knězem, obnovila modlitební společenství nazvané „Dílo šíření víry". To mělo svůj počátek už v 17. století, kdy vzniklo na podporu misií mezi protestanty, později se transformovalo v modlitební hnutí za misie mezi pohany. Po vypuknutí Francouzské revoluce r. 1789 zaniklo, Paulina se svým bratrem je pak znovu uvedli do života. A nezůstalo pouze u modliteb. Paulina přesvědčila dělnice v továrně svých rodičů, kterou nyní vedli její sestra s manželem, aby věnovali z každé své výplaty 1 sou (asi našich 20 haléřů) na podporu misií.

Roku 1819 jí Pán při večerním rozjímání sdělil nevšední plán na velkolepou modlitební iniciativu. Vzniklo Společenství živého růžence, původně zamýšleno jako podpora misií, poté však jako modlitební akce na jakýkoliv dobrý úmysl. P. Wuerst k tomu dal svůj souhlas. Vše spočívalo na modlitebních skupinách po 15 lidech, neboť 15 je desátků sv. růžence. Každý člen se měl denně pomodlit jeden desátek na daný úmysl a jednou za měsíc se věnovat rozjímání na toto téma. Dále měl nalézt 5 dalších osob, ochotných se zapojit do Živého růžence, a ročně věnovat 5 franků na podporu dobrého katolického tisku a kvalitních náboženských knih. Sám papež Lev XII. udělil Živému růženci své požehnání.

Mylně by se ale někdo domníval, že Paulina se věnovala pouze modlitbě a praktický život ji nezajímal. R. 1831 založila neřeholní komunitu nazvanou „Sdružení dcer Mariiných, sester milosrdenství", které se věnovalo charitativní práci.

Velmi citlivě vnímala také sociální křivdy. Dbala na to, aby v rodinném podniku Jaricotových dělnice – tkadleny dostávaly důstojnou mzdu dostačující k živobytí. R. 1830 zakládá za pomoci sociálně cítících podnikatelů tzv. „Nebeskou banku", která poskytovala výhodné půjčky lidem, již se ocitli bez peněz. Paulina mnohokrát ve smyslu katolické sociální nauky pozvedla svůj hlas na obranu sociálně slabých, iritovalo ji zejména, že zaměstnavatelé neplatí dělníkům náležitou mzdu, za niž by užívili rodiny. Rozhodla se proto sama jednat a zakládá huť, kterou nazvala „Notre Dame". Tam došly svého naplnění všechny postuláty sociální spravedlnosti. Podnik prosperoval, bohužel ale nakonec pronikli do jeho vedení nezodpovědní lidé a dokonce i podvodníci, kteří firmu zadlužili. Huť „Notre Dame" r. 1852 zkrachovala, ti, kteří to zavinili, se vytratili, Paulina jako majitelka musela všechno zaplatit. Rodina jí nemohla pomoci, rodiče a velká část sourozenců už byli mrtví, firma Jaricotových se octla v cizích rukou. Podobně zanikla i „Nebeská banka". Paulina přišla úplně o všechno, r. 1852 je vedena v úředních dokumentech jako chudá osoba potřebující sociální pomoc.

Žila potom až do své smrti r. 1862 v bídě a zapomenutí, neustále sužovaná nemocemi. I po smrti si na ni jen málokdo vzpomněl. Situace se změnila až r. 1879, kdy Paulinina spolupracovnice Julia Maurim vydala její životopis pod názvem „Vzpomínky na přítelkyni". Kniha se dostala až k papeži Lvu XIII. a velmi ho zaujala. R. 1910 za papeže sv. Pia X. byl zahájen informační proces k její beatifikaci, papež sv. Jan XXIII. r. 1963 potvrdil její hrdinské ctnosti, takže jí přísluší titul „Boží služebnice".

Osobní památky na Paulinu Jaricotovou v muzeu v jejím domě v Lyonu

Dům Pauliny Jaricotové v Lyonu

Posuzováno čistě pozemskýma očima bylo dílo Pauliny Jaricot krachem. Proč ale potom mons. Fai, jak uvádíme na počátku článku, ji přirovnává k Davidovi, k vítězi nad Goliášem? Odpověď najdeme u samotného Ježíše Krista. I jeho pozemský život skončil vlastně fiaskem kříže, které se ale ve skutečnosti stalo obrovským vítězstvím. Boží logika je zcela jiná než lidská. Bezbožecké osvícenství, jež vyvrcholilo Francouzskou revolucí, přetavilo mentalitu lidí v tom smyslu, že vnější úspěch, poznamenaný kariérou, slávou a penězi, je tou nejvyšší hodnotou. Paulina Jaricot patří k těm Kristovým svědkům, kteří potvrzují něco zcela jiného. Všechny pozemské úspěchy lidí nakonec skončí jejich smrtí, natrvalo zůstane pouze to nadpřirozené, co jsme se snažili vybudovat. Paulina Jaricot zkrachovala se svými projekty na této zemi, ale to duchovní, co vytvořila, zůstalo a nadále se rozvíjí, především Živý růženec.

PhDr. Radomír Malý
Immaculata 5/2014

Jak vznikl živý růženec?

Růžencové „patnáctky“ spojují lidi a šíří víru

Roku 1826 jezuita P. Barelle vyzval Paulinu Jaricot k apoštolátu dobrého katolického tisku v duchu myšlenek papeže Lva XII. To se stalo pro Paulinu impulzem k realizaci plánu, který z vnuknutí Božího chovala ve svém srdci už od r. 1819, kdy k ní Pán promluvil ve vnitřním vidění. Napsala o tom: „Uvědomila jsem si tehdy, že nadešel čas založit sdružení dostupné všem, jež by umožnilo dosáhnout jednotu modlitby jedinečným způsobem, krátkým a praktickým...“

Růženec se měl podle záměru Pauliny stát hlavní duchovní obranou proti přílivu nemravné literatury a zároveň podporou dobré knihy a dobrého tisku, misií, papeže, obrany katolické víry proti jejím nepřátelům a duchovního růstu věřících. Paulina začala zakládat modlitební skupinky po 15 lidech, neboť 15 je desátků sv. růžence. Každý člen dostal za úkol denně se pomodlit stanovený desátek na daný úmysl a jednou za měsíc rozjímat o tomto tajemství. Všech 15 členů se tak podělilo o všech 15 tajemství, což se postupně obměňovalo. Dále měl každý člen najít 5 dalších osob, ochotných se zapojit, a ročně věnovat 5 franků ve prospěch misií, dobrého katolického tisku a náboženské literatury.

Paulina a její družky (původně tvořily skupiny Živého růžence pouze ženy) však musely čelit protikatolické propagandě a útokům nepřátel katolické víry, kteří usilovali o zesměšnění a úřední zákaz každé autenticky katolické iniciativy. Proto v zájmu bezpečnosti sáhly k jistému konspirativnímu opatření: při korespondenci s členkami Živého růžence používaly obálky se zvláštními znaky, známými pouze zasvěceným osobám. Vyřizování korespondence se věnovalo 15 zbožných žen.

Nicméně osudem a zároveň prubířským kamenem každého dobrého díla jsou překážky a „klacky pod nohy“. Rozšířily se pomluvy na adresu Živého růžence - a to bohužel nejen mezi nepřáteli Církve, ale i mezi katolíky. Paulina prý tím, že rozšiřuje kříže, medailky a růžence, se nezákonně obohacuje. Bylo jí také vytýkáno, že pro Sdružení živého růžence žádala potvrzení přímo od papeže a obešla tak autoritu místního, tj. lyonského arcibiskupa. Obhájila se však a papežský nuncius v Paříži Luigi Lambruschin udělil Sdružení své požehnání, později tak učinil i samotný papež Lev XII. Dílo se rychle šířilo po celé Francii, ke konci 20. let 19. století např. v malém městečku Chaumond působilo 20 růžencových „patnáctek“. Akce získávala stále větší podporu francouzských biskupů.

Sdružení živého růžence také horlivě šířilo medailku Neposkvrněného početí Panny Marie, jak si přála Matka Boží ve svém zjevení sv. Kateřině Labouré roku 1830. Bylo na ní napsáno: „Ó, Maria, beze hříchu prvotního počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“ Téhož roku vypukla v Paříži tzv. červencová revoluce, která svrhla bourbonskou monarchii a nastolila vládu „měšťanského“ krále Ludvíka Filipa Orleánského. Rozšířila se i do venkovských oblastí, armáda podnikala odvetné akce a masakry na civilním obyvatelstvu. Paulina nechala na cestě, kudy mělo jet vojsko generála Rogueta, rozsypat tyto mariánské medailky. Vojáci, když je uviděli, slezli z koní, posbírali je - a působení milosti bylo natolik mocné, že rezignovali na odvetné akce proti odbojným městečkům a vesnicím.

Roku 1832 koupila Paulina v Lyonu dům, který nazvala „domem Loreto“. Ten se stal jakýmsi neoficiálním sídlem Sdružení živého růžence. Dílo v té době mohutnělo, hlásilo se stále víc zájemců. Jestliže r. 1828 mělo ve Francii 299 členů, r. 1832 již 3 326. Ve 30. letech 19. století si Sdružení razí úspěšně cestu i do zahraničí.„Patnáctky“ lavinovitě vznikají v Belgii, v Itálii, ve Švýcarsku, v Irsku, v Anglii, dokonce i v Americe. Paulina kontaktuje generála dominikánského řádu P. Cipolletiho, který přijímá Živý růženec jakožto součást apoštolátu této řehole.

Sdružení se věnovalo též distribuci publikací. Jen ve 30. letech rozšířili jeho členové mezi lidem 11200 výtisků papežských encyklik, 2000 příruček Živého růžence a tisíce titulů nábožen-

Dům Loretto – sídlo Sdružení živého růžence

ské literatury, hlavně meditací na růžencová a mariánská témata, o úctě k Nejsvětější svátosti, životopisy svatých atd. Rozdávali také lidem růžence, křížky a medailky.

Poté, co Paulina r. 1852 kvůli chudobě a nemocem musela ustoupit do pozadí, došlo k určitému útlumu činnosti Sdružení, nikoli však k zániku. R. 1862, tzn. v roce úmrtí zakladatelky, představoval jeho počet ve Francii 2 250 členů, údaje ze zahraničí nejsou známy. K novému oživení díla Živého růžence došlo potom ve 20. století.

Živý růženec je dnes součástí tzv. Papežského díla šíření víry. V jeho rámci se vytvářejí „patnáctky" k modlitbám za misie. Toto dílo je obdařeno plnomocnými odpustky.

Ježíš Kristus řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich." Živý růženec je nádhernou pobídkou k realizaci těchto slov našeho Pána, neboť „patnáctka" modlící se všech 15 tajemství je - nebo by měla být - opravdovým společenstvím věřících shromážděných v jeho jménu.

Růženci se dříve vytýkalo, že prý je „individualistickou modlitbou", jež nijak nezohledňuje společenství. Idea Živého růžence dostatečně vyvrací tuto námitku. Kde jinde má vzniknout společenství autentické křesťanské lásky než právě při modlitbě? Modlitbě v komunitě s Ježíšem, jeho Matkou a celou NejsvětějšíTrojicí. Růženec sám o sobě k tomuto vede, Živý růženec potom společenství, kde jsou všichni navzájem bratry a sestrami, realizuje.

Podle časopisu Immaculata 5/2014

Přísliby Panny Marie těm, kteří se modlí růženec

O důležitosti modlitby svatého růžence a o její síle vypovídají zaslíbení daná svatému Dominikovi a blahoslavenému Alanu de la Roche:

1. Kdo mi bude věrně sloužit recitováním posvát ného růžence, obdrží mimořádné milosti.
2. Slibuji svou zvláštní ochranu a veliké milosti všem, kdo recitují můj růženec oddaně.
3. Růženec bude velmi mocnou zbraní proti peklu. Zničí neřest, osvobodí od hříchu a rozptýlí bludy.
4. Růženec způsobí, že ctnost a dobrá díla budou vzkvétat, a získá lidstvu nejhojnější Boží milosrdenství, nahradí v srdcích lásku ke světu láskou k Bohu a povznese lid, aby toužil po nebeských a věčných dobrech. Ó, jak jen se duše tímto prostředkem posvětí!
5. Ti, kdož se mi skrze růženec svěří, nezahynou.
6. Ti, kdo budou recitovat můj růženec zbož ně a rozvažovat přitom o jeho tajemstvích, nebudou stiženi neštěstím a nezemřou špatnou smrtí. Hříšník se obrátí, spravedlivý poroste v milosti a získá zásluhy pro věčný život.
7. Ten, kdo bude mít pravou oddanost k mému růženci, nezemře nezaopatřen svátostmi církve.
8. Ti, kdo věrně recitují růženec, budou mít za svého života i ve smrti světlo Boží a velké množství jeho milostí. V okamžiku smrti budou mít účast na zásluhách svatých v ráji.
9. Rychle osvobodím z očistce duše, jež jsou odda né mému růženci.
10. Pravé děti mého růžence se budou v nebi těšit veliké slávě.
11. Oč v růženci požádáš, to obdržíš.
12. Všichni, kdo propagují posvátný růženec, obdrží ode mne pomoc ve svých potřebách.
13. Od svého božského Syna jsem získala, že všichni obhájci růžence budou mít během svého života a v hodině smrti za své přímluvce celý nebeský dvůr.
14. Všichni, kdo recitují růženec, jsou mé děti a bratři a sestry mého jediného Syna Ježíše Krista.
15. Oddanost mému růženci je velikým znamením předurčení.

V České misii v Chicagu

jsou Tři růže živého růžence,
tedy tři skupiny po 15 lidech,
kteří se každodenně modlí
stanovený desátek svatého růžence.

Kdo by se k nám chtěl připojit, ať se přihlásí:

Mons. Dušan Hladík: 708 - 255 5117
Karel Chrobák: 708 - 484 7874

MLADÝM

Den, kterého se Einstein tak obával, je pomalu tady...

Posezení při kávičce

Den na pláži

Sledování sportovního utkání

Večeře se spolužáky

Schůzka s přítelem

Konverzace s nejlepší kamarádkou

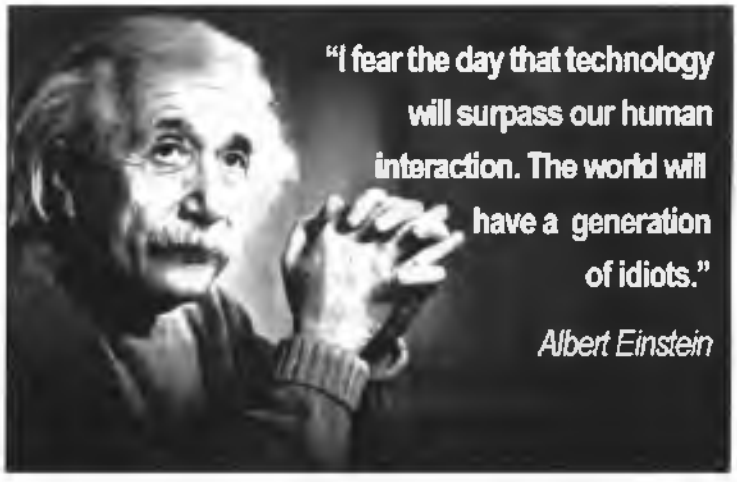
Návštěva obrazové galerie

A začíná to brzy

Potěšeni z jízdy

„Obávám se dne, kdy vývoj technologie předčí vzájemné lidské vztahy. To potom svět bude mít GENERACI IDIOTŮ“
Albert Einstein

Už je to tady!!!

Zaslal John Novotný z Kanady

Víra může být pro mladé směrovkou

Nejdříve bylo těžké zastihnout EWU FARNOU v Česku. Pak bylo obtížně najít v jejím diáři volný den, kdy bychom se mohli sejít. Když už se to skoro povedlo, onemocněla. Pak nebyla dlouho v Praze. Nato musela nečekaně do nahrávacího studia. Nakonec jsme si dali schůzku u kávy v Bontonlandu a místo manažerem povolených dvacet minut jsme si povídali více než hodinu. Bylo to opravdu milé.

Netajíte se tím, že jste vyrůstala ve věřící rodině.

Byla jsem vychovaná jako evangelička. V polské škole, kam jsem chodila, jsme měli hodiny náboženství a byli jsme tam jak katolíci, tak protestanti, kteří se dělili ještě na další skupinky. Přiznám se, že se v tom úplně nevyznám....

Kdo byl tím člověkem, který vám víru v Boha představil jako první?

Vím, že Bůh je, mám se řídit jeho předpisy a snažit se ho poznávat. To jsem si pamatovala už jako hodně malá od své babičky, která mě naučila modlitbu Otčenáš a chtěla, abych se s vírou sžila. V pozdějším věku jsem o náboženských otázkách hodně mluvila s maminkou, která mi víru přiblížila i z jiné strany. Jako způsob života.

Prožila jste si období vzdoru?

Myslím, že ne. Anebo je to ještě přede mnou. Protože i když jsem dospělá, hodně cestuji a často nejsem doma, víra mě naučila respektovat mé rodiče jako moudré a zkušené lidi. Necítím potřebu vzdoru, stavět se na zadní a utíkat z domu. Tím, že jsem od dvanácti let jezdila na koncerty, mi chybí domov. Dlouhá léta byl pro mě hotel domovem a domov hotelem, takže bych teď chvíli chtěla, aby tomu bylo naopak.

Co vnímá vaše generace jako největší problém křesťanských církví?

Asi je mi bližší tato situace v Polsku. Když se řekne Polsko, člověk si vybaví vodku, trhy nebo katolíka. A když se řekne katolík, tak si mnozí mladí v Polsku představí politiku: církev je tam příliš propojena s určitou stranou, usiluje o vliv na moci a ztrácí pro mladé lidi punc čistoty a přitažlivosti. Mladí většinou nežijí politikou, spíš hledají nějaké ideály, a když církev řeší hlavně finance, majetky a politiku, nemůže se divit, že mladí v Polsku nechtějí mít s nějakou konkrétní církví nic společného. A to je podle mě škoda, protože jsme ve věku, kdy se hledáme, zkoušíme a řešíme podstatné věci: nevíme, kudy dál, jaká škola, jaký kluk, jestli se odstěhovat z domova, zda vyzkoušet drogy a podobně. Máme chuť poznávat svět a je strašně jednoduché sejít z cesty.

Jakou roli v tom může hrát víra v Boha?

Může být směrovkou. Když nevím kudy, vybavím si ty věci, které do mě vkládali rodiče, následně i kněz na náboženství, a vždycky mi to pomůže se rozhodnout. Pro mě tou nositelkou Božích hodnot byla rodina. Asi bych si přála, aby právě určité hodnoty byly na první pohled patrné i z církevních představitelů.

***Ewa Farna** se narodila v roce 1993 ve Třinci. Je zpěvačka polské národnosti se státním občanstvím České republiky. Působí v oblasti populární a rockové hudby, zpívá česky a polsky. Pochází z české části Těšínska, žije ve Vendryni. Za svou kariéru získala řadu českých i polských ocenění. Svůj první úspěšný singl „Měls mě vůbec rád" natočila ve svých třinácti letech. Zajímavostí je, že vystupuje jak v Česku, tak v Polsku a v obou zemích patří k nejúspěšnějším zpěvačkám. Všechna její dosavadní alba, bylo jich deset, z toho pět českých a pět polských, získala aspoň zlatou, většinou platinovou desku. Její poslední polské album nese název (W)inna.*

Z cesty se snadno sejde, když mladý člověk nemá žádnou oporu. Ani v rodině, ani v církvi...

Někdy je důležité zjistit, kudy a kam vede i špatná cesta, abychom si uvědomili, která je ta dobrá. A abychom měli sílu se vrátit. Při tom návratu jsou důležité právě vztahy: kdo je pro vás vlastně autoritou. Jakákoli parta, do které se mladý člověk dostane, ho může dostat i tam, kam by ho rodiče nikdy nepustili a kde by ho nikdy nechtěli vidět. A když rodiče ani církev nejsou pro mladé lidi autoritou, nemusí to pak být jen chyba těch mladých.

V čem tkví největší pokušení mladé hvězdy showbyznysu?

Vezměme to trochu odjinud. Byla jsem v porotě talentové soutěže, kam přicházela řada mladých lidí, kteří se už viděli hvězdami na osvětleném pódiu a vyprodaných koncertech. V každém se ukrývá takový člověčí chtíč: něco být, znamenat, zažívat slávu a co nejvíc si užívat bez ohledu na jiné. Je to takové pozemské požitkářství - ani ne proto, že je na zemi, protože na zemi jsme všichni, ale protože logicky nemůže trvat věčně. To, co je dnes, nemusí být zítra ani za rok, a už vůbec ne za několik let. A přesto se pro tento cíl rozhoduje strašně moc lidí. A pak jsou nešťastní.

Máte už i tuto zkušenost?

V naší branži mohu vidět, kde končí kariéra, která je spojena s povrchním způsobem života. Kolikrát se takoví lidé musejí tvářit šťastně, ale v podstatě jsou nešťastní, až zoufalí. Bez zázemí, bez rodiny, někdy i bez opravdových přátel. Měla jsem štěstí, že nejužší vztahy mám s lidmi, kteří si zvolili opačnou cestu: mají obyčejný život, nemyslí jen na sebe a jsou přitom velmi spokojeni. Třeba moji rodiče jsou spolu pětadvacet let, jsou šťastní a byli by šťastni, i kdyby Ewa Farna nebyla zpěvačka. Když si vybereme požitkářství jako styl života, chceme mít všechno teď hned. A tak se od důležitých hodnot vlastně vzdalujeme.

Mluvili jsme o rodině, o církvi. Jakou roli ve vašem životě hraje národnost?

Jsem stoprocentní Polka, která žije v Česku. Kvůli stanovením státních hranic se moji přímí předkové (a já s nimi) kdysi ocitli na druhé straně, než kde žije většina Poláků. Ale i pro nás, jako pro každého, je důležité vědět, kam patříme.

Proč se někdy objevuje v pohraničí národnostní nesnášenlivost?

Hodně lidí si myslí, že jsem se do Čech přistěhovala z Polska. Ale já jsem vždycky žila na jednom území jako můj táta a jako moje babička. Naše rodina se několik staletí nikam nestěhovala. Všichni byli Poláci, i když historicky v různých zemích. Vzájemná nesnášenlivost se začne objevovat, když si lidi přestanou rozumět. Není výjimkou, že se české vnouče třeba v mém věku už nedomluví se svou polskou babičkou. A i když babička rozumí česky, je to Polka. Není nezajímavé, že hodně národnostních problémů nevzniká mezi Poláky a rodilými Čechy, ale mezi Poláky a asimilovanými Poláky, kteří chtějí být už jen Čechy.

Co vás dokáže nejvíce dojmout?

Všechno, úplně všechno. Třeba když mohu trávit delší čas se svou mladší sestřičkou. Já jsem vůbec strašně brečící. Můžu si patetický Titanic pustit podesáté, a stejně u toho budu brečet.

Když jste tak emotivní, nebojíte se, že toho někdo zneužije?

Mně je to jedno. Určitě se toho zneužít dá, ale kdybych měla všechno hlídat a tvářit se jako herečka, která se předvádí, nemohla bych dělat nic. Chci dávat najevo svoje emoce a nebojím se jich. Emoce k člověku patří a neměli bychom se za ně stydět.

Co s vámi dělají pomluvy? Těch už bylo...

A ještě bude. Pokud se ty pomluvy týkají mě, naučila jsem se je neřešit. Většina z nich je stejně anonymní, tak proč bych se tím vůbec měla zabývat? Mám si kazit těch pár let, co budu tady na zemi? Fakt ne. Naštve mě však, když se někdo naváží do mé rodiny anebo do mých kamarádů.

Co vám pak zaručeně pomůže?

Určitě rozhovor s rodiči, hlavně s mamkou. Zavoláme si a ona mi na to řekne svůj pohled z druhé strany. Je důležité mít v životě pár lidí, na jejichž názor dáte. Mně třeba hrozně záleží na názoru mých rodičů. I když už nepotřebuji jejich souhlas, chtěla bych, aby z mého života měli i oni radost a abych je nezklamala.

Kdo jepro vás kromě mámy důležitým partnerem k rozhovoru?

Určitě taťka, je to férový chlap. Následně kapela, mí nejlepší přátelé, se kterými mohu pracovat. A jakkoli neoriginálně to bude znít, povídám si s tím Kámošem nahoře. I když jsem někdy zůstala sama, vím, že tak docela sama nejsem. Mnohokrát jsem se cítila sama, ale nikdy ne osamocená.

Jaký máte vztah k zemřelým?

Někdy si s rodiči povídáme a oni vzpomínají na naše zemřelé, které jsem již nepoznala. Když jdu po hřbitově, mám takový zvláštní pocit. Nemluvím nahlas, nekřičím. Ani zpívat se moc neodvažuju. Představuju si, kolik je tam lidí a že tam patrně jednou budu taky. Jakkoli je to smutné, jsem ráda, že jsou tam lidé, které jsem znala. Přijdu třeba za dědečkem, nejdříve se pomodlím Otčenáš, pak si s ním velmi osobně povídám, dám mu na hrob kytku nebo svíčku. A vím, že i když zemřel, stále mě s ním něco pojí.

O čem si sním povídáte?

Je to hodně intimní, neumím o tom mluvit. Ale následně ještě poprosím Boha, aby se o něj postaral. Aby fakt odpočíval v pokoji. A abychom se tam jednou všichni potkali. Cítím úlevu a mám pocit, že se mi nemůže nic stát. I když jsem na hřbitově, i když tam chodím téměř po špičkách, mívám tam pocit úžasného bezpečí.

Určitě z vás děda má radost. Vnučka Ewa - úspěšná zpěvačka, studentka práv...

No, už ne dlouho. Studium ve Varšavě bylo tak hektickou dobou, že jsem se ani nezastavila. Mluvím o tom, jak je pro mě důležitá rodina a láska, ať už k příteli, k rodičům, k Bohu, k muzice, k čemukoliv, a pokrytecky dělám úplně něco jiného. Vždyť já jsem za poslední rok byla doma čtyřikrát na dva dny, nepočítaje Vánoce! Je tohle to, co chci žít? Proč to dělám? Když jsem si to uvědomila, hrozně jsem se rozplakala. Najednou jsem se cítila jako součást krysího závodu. Běžíme za něčím a už ani nevíme, za čím. Přitom - kdyby mi zpívání nevyšlo, mohu žít skromně někde u lesa. Nepotřebuju mít bohatství, být právničkou a mít dobrou klientelu. Práva mě hodně baví a stále zajímají. Jen nevím, jestli se příliš nezabývám svým zajištěním, co budu dělat, kdybych se nemohla živit zpěvem, a přitom mi utíká něco podstatnějšího.

Štěstí?

Mnohdy už šťastni jsme, ale protože stále hledáme nějaké jiné štěstí, ani si to aktuální neuvědomujeme. Ženeme se za nepodstatnými věcmi, místo abychom byli rádi za to, co je kolem nás. Ať už je někdo právník nebo uklízečka, zpěvačka nebo farář, všichni můžeme skončit na stejném nemocničním lůžku. Jsme jenom bytosti, které nejsou a nebudou pány světa, i když si na to občas hrajeme. Něco se ze dne na den může úplně pokazit, život nás otočí vzhůru nohama, a najednou si uvědomíme, že šťastni jsme už byli. Jen jsme toho chtěli mít víc. A připravili se tak o to podstatné. Někdy i o svou duši.

Miloš Szabo
Katolický týdeník 1/2014

Martyrs Remind Us to Be Witnesses To the Truth of Our Faith

On the Monday after Easter, Pope Francis gave a brief talk to the many pilgrims gathered at St. Peter's Square in Rome. He chose that moment to highlight, once again, the disturbing reports of the persecution and the martyrdom of Christians and Catholics in recent months, often at the hands of ISIS and Islamist extremists.

Speaking to the crowd and to the world, the Holy Father called for the protection of our brothers and sisters who are persecuted, exiled, murdered or decapitated for the sole reason that they are Christians.

He went on to say, "I urge the international community not to stand by silent and inactive before such an unacceptable crime that constitutes a worrisome deviation from the most basic of human rights. I truly urge the international community not to turn its eyes away."

If we have followed the news, we know what Pope Francis is referring to. Several weeks ago, there were the photos of the 21 Christians about to be beheaded on a Mediterranean beach. Arabic speakers noted that on the corresponding video, the martyrs could be seen saying, "Jesus Christ" and "Jesus is Lord."

Last week, 147 Christian students at a school in Kenya were separated from their non-Christian classmates before they too were killed.

Martyrdom can seem to be something far removed from our daily lives. We may have been taught the stories of our martyred heroes of faith from centuries ago, saints like Peter and Paul, or Joan of Arc or even in the last century, Maximilian Kolbe.

The stories are inspiring. Those saints refused to compromise with the pressures of this world in order to maintain their faith and practice as followers and friends of Jesus Christ. In the end, they shed their blood and gave their lives rather than betray the truth that is Jesus.

The danger for us and for the world is that we can easily become complacent, especially in a time and place of material abundance and societal secularism.

We can see not just martyrdom but the underlying question of putting Jesus at the center of our lives as a distant and abstract question. If there are challenges to faith in God or to the moral life that comes from living as God wants, there can be the temptation to seek compromise with the truth.

If the societal pressures become too great, rather than witness we can try to privatize our faith. And in the end, if all else fails, we can just go along because, well, it was just too difficult to stand alone in times like these.

The words of Pope Francis and the most recent examples of martyrdom should give us reason to ask for the grace to be strong in our resolve to follow Christ. It is quite possible that those recent martyrs neither sought nor expected the test of faith that they encountered. But Holy Week and Good Friday remind us that as Jesus suffered and died for us, we may be called to suffer for Him, and even to give our lives.

The Church has always had martyrs and we should not seek to distance ourselves from that element of faith.

The Holy Father is also reminding us that we are a part of a Church that is universal. Among other things, it means that we are spiritually and truly united with our fellow believers throughout the world.

Those Christians on the beach or in Africa are a part of us. They have a right to expect our prayers and spiritual union with them. Pray that all of those undergoing the test of martyrdom accept the grace to be faithful until the end.

Those martyrs also remind us of the costs of our own fidelity. We may not, at least not yet, be called to witness to Christ to the point of blood in our own beloved country. Still, the martyrdom of faith is offered to us as well.

The challenges to our faith, and to our practice of our faith, especially as they relate to religious liberty, are themselves deeply serious matters that share the underlying element of intolerance that we are seeing elsewhere in the world.

In the coming years, we are likely to see increasing pressures from government and society to compromise with our faith, especially in areas of cooperating in redefining marriage or providing health services that contradict morality, even including abortion services.

In effect, we can expect our own challenges about how deeply we are committed to following Christ.

The world and the Church need witnesses to the truth. The witness of those recent martyrs was just such a testimony. We would do well to think about those new saints, and to ask their intercession for our own courage and fidelity.

By Bishop David J. Malloy
Observer April 17, 2015

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou I.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Augustine Herrman: First Known Czech Immigrant in America (United Colonies)

Augustine Herrman (1621 - 1686)

For Americans of Bohemian descent, it is interesting to know that the first recorded naturalized Czech citizen in what is now the United States, was a man by the name of Augustine Herrman (Augustin Heřman). Herrman was a skilled man and achieved quite a bit of success in his adopted country. Throughout all of his newfound prosperity though, it is clear that Augustine Herrman never forgot where he came from.

Augustine Herrman was born in Prague, Bohemia, which is now the Czech Republic. It is safe to say that the exact date of his birth is unknown. Some sources list Herrman being born in 1621. This year is in large correlated with Herrman's birth due to the fact that "age 68" was written at the bottom of Herrman's will. That would have made Herrman around twelve years old when sailing across the ocean in employment by the West India Company in 1633. Though not impossible, the nocsensus is that it would have been highly unlikely. Therefore, placing his birth between the years 1605 to 1608, as many historians have, seems more probable. Herrman moved to the Netherlands in 1629. There he became an employee of the West India Company (a chartered company which was involved in trade, colonization, and exploration). In 1633, his employer sent him to the Dutch colony New Amsterdam (present day New York City) to negotiate with the Native Americans on behalf of the Dutch in purchasing their land. Herrman was an intelligent and talented man who worked as a surveyor, merchant and cartographer.

According to J. Thomas Scharf, Herrman made his way to Maryland in 1659 having been sent as an ambassador by New Amsterdam's governor, Peter Stuyvesant. Herrman along with fellow ambassador Resolved Waldron, some solders and guides was sent to assess the situation on the Eastern Shore. That area was involved in land disputes between the English, Dutch, and Native Americans. They met with Maryland's leaders to settle the border dispute between Maryland and Dutch settlements along the Delaware Bay. During this time, Herrman had witnessed a considerable part of the colony of Maryland's territory and a need for set boundaries. After the meetings with the other claimants, Herrman traveled south to Virginia continuing back home to New Amsterdam.

Herrman became quite acquainted with Maryland and in 1660 he returned to Maryland with his wife and children. The governor (Calvert) gifted him with limited rights of citizenship. Seeing the demand for an accurate map of Maryland, Herrman approached 2nd Lord Baltimore (Cecil Calvert) with a proposition. Herrman offered to draw an accurate map of the colony and in return asked for ownership of land on the Eastern Shore, now in Cecil County. Calvert's first grant to Herrman was for 4,000 acres of land. Herrman evolved into a plantation owner, held numerous county offices, and was a founder of the Virginia Tobacco trade. Never forgetting his roots, he named the 4,000 acres "Bohemia Manor" which is also the area of land in which he built his house.

Herrman spent many years charting the colony. He used this information to draw what was then the most accurate map of the Chesapeake Bay coastline. Taking a decade to complete, he presented the map to Lord Baltimore in 1670. Once he completed the map of Maryland and Virginia, Herrman was gifted even more land. The new land was known as "Little Bohemia," which was south of the Bohemia River, also named by Herrman. He also named a portion of his land St. Augustine Manor which stretched to the Delaware River. All in all he was granted nearly 30,000 acres for his work, making him one of the largest landowners in North America at the time.

Augustine Herrman died a wealthy man, with his estate being inherited by his son. Augustine Herrman's grave still lies on the property of Bohemia Manor. A stone marker there reads: "Augustine Herrman, the first founder and seater of Bohemia Manor, 1661." Herrman used his indispensible skills as a cartographer not only create a map of Maryland, but to place Bohemian footprints in America.

By Jana Krček

Photo on back page
Little Bohemia Creek
on the Bohemia River

Herrman's map of Virginia and Maryland

